antikapitalist
sosyalist işçi'nin ekidir

ORTADOĞU

- Mısır: Grevler Amerikancı rejimi sarsıyor
- Lübnan: Amerika müdahale eder mi?
- Filistin direniyor - İki aktivistin gezi notları
- Siyasal İslam ve arada kalanlar

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVRİMCİ ANTİKAPİTALİST GAZETE

SAYI: 325 ■ 23 Mayıs 2008 ■ 2 YTL

Yargıtay ve Danıştay Anayasa suçu işliyor

SESSİZ KALMA

Genelkurmay muhtıralarına Yargıtay ve Danıştay muhtıraları da eklendi. Halkın hizmetinde olması gereken kurumlar halkı ve temsilcilerini tehdit ediyorlar. Kendilerinden başka kimsenin ses çıkarmasına izin vermiyorlar.

Sonunda adli kurumların muhtıralarını da gördük. Yargıtay ve Danıştay bütünüyle siyasete girerek iktidar partisini suçlayan bildiriler yayınladı.

Konumlarını kötüye kullandılar.

Sürmekte olan parti kapatma davasında taraf olduklarını göstererek yargıyı etkilemeye (!) çalıştılar.

Mevcut yasalara göre suç işlediler.

Anayasaya göre suç işlediler.

Ne var ki yargının bu en yüksek organlarını yargılayacak bir organ yok. Onlar dokunulmaz. Neden?

22 Temmuz seçimlerinden önce Anayasa Mahkemesi bütünüyle politik bir karar alarak Cumhurbaşkanı'nın seçilme yöntemini değiştirmişti. Oyunun ortasında oyunun kurallarını yeniden belirlemişti. Sonuç onlar için çarpıcı oldu. AKP daha fazla oy alarak geri geldi, aynı kişiyi yeni kurallara göre de Cumhurbaşkanı seçtirdi.

Şimdi yeniden zorlanıyor. Askerler idareye el koymadan darbe yapılmaya çalışılıyor. Halkın iradesine rağmen iktidar değiştirilmeye çalışılıyor.

Sessiz kalmayacağız. Buna izin vermeyeceğiz!

DTP'nin ve AKP'nin kapatılmasına göz yummayacağız. Sesimizi çıkaracağız!

Türkiye'de halkın büyük çoğunluğu parti kapatmalara karşı.

Büyük çoğunluk darbelere, muhtıralara karşı. Büyük çoğunluk seçilmemişlerin kurumlarının politikaya müdahale etmesine karşı.

Askersen askerliğini bil, yargıçsan yargıçlığını. Eğer politikaya çok meraklıysan parti kur ve seçimlere katıl.

Eski general Turgut Sunalp denedi! Boyunun ölçüsünü aldı.

Sayısız partinin kapatılmasına önayak olan, her zaman seçilmişlere karşı olan eski Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı Vural Savaş denedi. Boyunun ölçüsünü aldı.

Bütün bunları sağlayabilmek için yeni bir anayasa gerekli. herkese yerini bildiren bir anayasa.

ARTIK YETER

Savaş değil barış istiyoruz

10 yıllardır savaş sürüyor. Onbinlerce insan kaybedildi. Köyler, ormanlar yok oldu. Milyonlarca insan yerinden, yurdundan ayrılarak göç etmek zorunda kaldı. Halk fakirleşti.

Türkiye ekonomisinin çok büyük kaynakları savaşa gidiyor. Yok oluyor.

Bütün bunları durdurmak gerek. Kürt sorununa bir çözüm gerek.

Çözüm barıştan, konuşup anlaşmaktan geçiyor.

İşte, Barış Meclisi bu amaçlarla 1 Haziran günü İstanbul'da bir miting yapıyor. Bu mitingde tek bir pankart olacak. Barış Meclisi kimsenin kendi pankartını getirmesini istemiyor. "Hep birlikte ortak sloganlarla, ortak bir pankartın arkasında yürüyelim, barış ve çözüm isteyelim" diyor.

Devrimci sosyalistler Barış Meclisi'nin bu girişimini bütün güçleri ile destekliyorlar.

1 Haziran'da Kadıköy'de, ortak pankartın arkasında, en önde olacağız. Herkesi oraya çağırıyoruz.

1 Haziran, Pazar günü, saat 11'de Tepe Natilius'un önünde buluşalım!

DİKKAT!

Konuşurken dikkatli olmak gerek. Bir anlık sinirinizi 301'lik olmaya yetebilir, işte iki örnek:

Keşke odada savcı olmasaydı

Tunceli'nin Pertek İlçesi'nde 19 Mayıs Gençlik ve Spor Bayramı'nı tebrik etmek için kaymakamın odasına giden 73 yaşındaki emekli öğretmene 301. maddeden dava açıldı. Kaymakamın odasındaki sohbette "Sigara zehirliyorsa, savcılar görevlerini yapsın, savcılar görevlerini yapmıyor" dedi. Odadan çıktıktan sonra kahvede gözaltına alınan vatandaş 5 saat boyunca karakolda tutulup ifadesi alındı. Adamın talihsizliği aynı anda odada cumhuriyet savcısının bulunmasıydı.

Yorgunluk sohbeti 301'lik oldu

İşten yorgun argın çıkan öğretmen ve arkadaşı eve gitmek için bindikleri otobüste sohbet etmeye başladılar. Daha çok ülke sorunları etrafında dönen sohbet yoksul Romanlar'ın yaşadığı prefabrik evlerin yanından geçerken arkadaşların bu görüntüye üzülmeleriyle devam etti. Sohbetin ana ekseni yoksulluk, yoksulluk ve suça itilen insanlar oldu. Asayiş sorunların da değinen sohbet, önde oturan sivil polisin müdahalesiyle sona erdi. Arkadaşlara siz vatan hainisiniz diyerek saldıran polis, ekipleri çağırarak sohbet eden arkadaşları gözaltına aldırdı. Ve arkadaşlar hakkında "halka açık yerde alenen emniyet teşkilatını aşağılama" suçundan, yani 301. maddeden dava açıldı.

CHP: Bütün darbelerin arkasında duran yegane güç

Baykal'ın muhtıra sevinci

Gerilim ve korku üzerine politika yapan CHP, Yargıtay'ın ve Danıştay'ın bildirilerine sahip çıktı. Bir açılışa katılan Baykal, burada yaptığı konuşmada "bu iktidar, Türkiye'de Anayasal düzenimizin temellerini değiştirmek istiyor. Anayasal düzenimizin ana ilkelerini değiştirmek istiyor. Bu ilkeler, Atatürk'ten günümüze gelen ilkelerdir. Bu ilkeleri, gelmiş geçmiş bütün hükümetler sahiplendi. Amaçları, yargıyı siyasi denetimin altına almak. Bu, Türkiye'yi çığırından çıkarır" diyerek hem yargı muhtırasını sahiplendi, hem de tehditlerine devam etti.

MHP durumdan vazife çıkarıyor

Milliyetçi Hareket Partisi son dönemde çatışmaların tarafı olmadığı görünümüne bürünüyor. Aslında AKP'ye dönük her saldırıyı sevinçle karşılıyor. Bu parti, bütün hesaplarını önümüzdeki dönem AKP'nin kapatılması üzerine kurmuş durumda. MHP bildiri hengamesinde, cumhurbaşkanı hakem olsun diyerek, çatışmadan kaçınan taraf olduğu izlenimini veriyor. Tek derdi sermaye sınıfının güvenini tazelemek ve krize yanıt üreten hareket olduğunu kanıtlamak.

AKP ne diyor?

DTP'nin kapatılma davasında yargıyı aslanlar gibi savunan AKP demokrasinin herkes için gerekli olduğu fikrinde zorluk çekiyor. Bir ölçüde kendine karşı yapılan saldırılara sınırlı da olsa yanıtlar üretiyor. İl başkanları toplantısında konuşan Dengir Mir Mehmet " Demokrasi herkesin hukuka saygılı olmasını gerektirir. Hukuk üzerinden siyaseti tanzim etmeye kalkışmak, hukuku siyasallaştırmak, daha ötesi hukuku siyasi bir taraf haline getirmek başka bir keyfiyettir. Kamuoyuna siyasi açıklamalar yapan bir yargı, tarafsızlığını ve bağımsızlığını kaybetmiş bir yargıdır" diyerek yanıt verdi. Belli ki ortalık yatışınca AKP yine sessizliğe gömülecektir.

Muhtıra yağmuru: Yargıtay, Danıştay, Üniversiteler Arası Yüksek Kurul

Demokrasi delik deşik

Türkiye uzun süredir bir yargı kuşatmasıyla karşı karşıya. Geçen hafta içinde Yargıtay Başkanlar Kurulu'nun muhtıra sertliğinde bildirisinin ardından, Danıştay Başkanlar Kurulu da aynı sertlikte bildiriyle sürece katıldı. Her iki bildirinin de ortak noktası, Türkiye'de sivilleşme ve demokratikleşmeye direnç göstermesi. Her ikisi de gücünü millet adına anayasadan aldıklarını söylüyorlar. Güçlerini anayasadan aldıkları doğru, ama milletten almadıkları da başka bir doğru.

Yargı hukuka karşı. Seçilmiş hükümeti devirmek için 1982 Anayasası'nı kullanıyor. Ancak anaysa seçme ve seçilme özgürlüğünü olmazsa olmaz olarak tanımlıyor. Hangisi doğru? Bir şey açık, zayıf demokrasi ayaklar altında çiğneniyor

Güçlerini anayasadan alıyorlar

Burjuva demokrasisinin ve anayasasının sınırlarını bilmekle birlikte, Türkiye'de anayasa bürokratik erke ve darbecilere hizmet ediyor. Yani millete rağmen millet adına yapılmış bir anayasa. Bu nedenle Yargıtay ve Danıştay gibi yasama organına yani meclise tabii olması gereken kurumlar, bağısızca davranıp güçlerini 12 Eylül Anayasası'ndan alıyorlar.

Yargıtay bildiri savaşına gerekçe olarak, yargıda reform taslağını gösteriyor. Taslağın Avrupa Birliği'ne sunulmuş olması dolayısıyla bildirinin hemen her yerinden milliyetçilik fışkırıyor. Temel argümanlardan biri de reform sürecinin yabancılara teslim edilmesi.

Konu özgürlükler olunca

En temel insan hakları konusunda hiçbir taviz vermeyen ve kendi vatandaşlarını yargılamaktan çekinmeyen yargı "Yüce Türk Ulusu ise bağımsızlığı ve etkinliği eksiksiz bir Yargı Erkine her zaman layık olmuştur" diyerek iktidarının devamı için halka çağrı yapıyor.

Türkiye'yi siyasi partiler mezarlığına çeviren, her türden özgür düşünceyi cezalandıran yargı reform taslağıyla birlikte hareket alanlarının kısıtlanacağını anlayınca demokrasiye meydan okumaktan çekinmiyor. Devlete çöreklenmiş bürokratik iktidar, karşısında titrek bir siyasi iktidar gördüğü sürece bu saldırılarına devam edecektir.

Özgürlükçü bir anayasa

Böyle bir tablodan demokrasi çıkmayacağı ortada. Bu nedenle geniş bir örgütlenme ve düşünce özgürlüğünün garanti altına alındığı ve her türden darbe tehdidinin kesin olarak önlendiği bir anayasa doğrultusunda taleplerde bulunmak ve basınç oluşturmak gerekiyor. Çünkü bu hepimizin geleceğini ilgilendiren bir mesele. Özgürlüklerimizi genişlettiğimiz oranda bu tür bildiriler tarihin bir ayrıntısı olarak kalacaktır.

Başbakan sözlerinin arkasında durur mu?

Başbakan Tayyip Erdoğan da bildiriye sert çıkanlardan. Uzlaşma zemininden çok mücadeleye devam edeceklerini ve sonuçta bu tartışmalardan demokrasinin güçlenerek çıkacağını söyleyen Erdoğan yargının görev alanının dışına çıktığını belirtti. Bu tartışma zemininde tabanından kopmaması gerektiğini anlayan Erdoğan sözlerine şöyle devam etti: "Kapatma davası açılmış bir siyasi partiyle ilgili bir bildiri yayınlanırsa onu cevapsız bırakmak benim 16, 5 milyon seçmenime ihanet olurdu. Onu cevapsız bırakamazdım. Yargıtay Başkanlar Kurulu bu açıklamayı durumdan vazife çıkarmak suretiyle yaptı. Böyle bir yetkisi yok."

YASTAYIZ
AGOS
Emin misiniz? Son kararınız mı?
İnfikam tarihi
Telaş başladı
Türkiye-Ermenistan sınırı tartışıldı
AKP riske girmiyor
Ermenistan yine devre dışı
Ankara'dan Arşantin'e kolama

Agos'a yine dava

Agos Gazetesi imtiyaz sahibi Sarkis Seropyan ve sorumlu yazıişleri müdürü Aris Nalcı'nın avukatları, "Akıllı tahta" başlıklı yazıda yer alan ifadelerle adil yargılanmayı etkiledikleri gerekçesiyle açılan davada savunma yapmama kararı aldı. Sarkis ve Aris'e 3 yıla kadar hapis cezası isteniyor.

Sanık avukatları, mahkemenin tarafsız olmadığı gerekçesiyle 2 kez yaptıkları reddi hakim talebinin reddedildiğini hatırlatarak, savunma yapmayacaklarını söyledi.

Avukatlar mahkemeye sundukları 5 sayfalık dilekçede, "Biz savunma yapsak da, soruşturmanın genişletilmesini istesek de mahkemenin bakış açısının devleti korumaya yönelik olduğunu düşünüyoruz. Bu nedenle savunma yapmayacağız" dedi.

Yassıada demokrasi adası olsun!

25 Mayıs'ta bir motorda hiçbir favori darbesi olmayanlar buluştu.

Tekne 27 Mayıs darbesinin zindanlarının bulunduğu, başbakan Adnan Menderes ve arkadaşlarının idam edildiği Yasssıada'ya doğru yol alırken, 27 Mayıs darbesinin yarattığı trajediler mağdurlar tarafından anlatıldı. Babası 27 Mayıs'ta tutuklanan Nazlı Ilıcak, o dönem Yassıada'da hapis yatan Abdülmelik Fırat gibi darbe mağdurları darbenin hayata nasıl indiğini anılarıyla aktardı.

Halen askeri statüde bulunan, sivillerin çıkmasının yasak olduğu adaya çıkan Genç Siviller "Yasssıada Demokrasi Adası Olsun" yazılı pankartı astılar. Gezi, toplantı ve eylemle geçen gün darbe karşıtlarına güç verdi.

sosyalist işçi

Darbe tehdidine karşı mücadele

Uzun bir süredir darbe tehdidi ile karşı karşıya olduğumuzu artık biliyoruz. Son bir senedir ise darbecilerin her yönden faaliyetlerini görüyoruz.

Çok açık, net bir bölünme var. Bir yanda seçilmişler, diğer yanda ise bürokratlar. Asker, hukukçu vs.

Bir taraf seçimlere girdi ve yüzde 47 oy aldı. Neredeyse oyların yarısı. Diğer taraf ise bunu hiç umursamıyor. Biz seni devireceğiz diyor. Zorla.

Yandaşları tehditler savuruyor: "Menderes'i unutma!" Onların elinde elinde silah var. Gücünü, cesaretini ondan alıyor. Diğer tarafın elinde ise halkın oyu var. Elinde silahı olanlar bunu kullanmaktan sakınmayacaklar. Ellerinde halkın gücü olanlar ise korkuyor, direnip kazanmayı değil, uzlaşıp kurtulmayı düşlüyorlar. Böyle yaptıkları için kaybedecekler. Darbeciler belki de darbe yapmadan, muhtıralarla kazanacak.

Ordunun verdiği muhtıralara alışmıştık, şimdi hukuk kurumları muhtıra veriyor. Yorumlar yapıyor, tehdit ediyor. Süren bir davayı etkiliyorlar! Anayasa suçu işliyorlar. Amaç halkı sindirmek, korkutmak. Bunu bir ölçüde de başarıyorlar. Herkes tedirgin. Muhtıracılar ise ufka bakan gözlerle fotoğraf çektiriyor. Kendilerini şimdiden muzaffer görüyorlar.

Muhtıracılara, darbecilere karşı sessiz kalmak ölüm demektir. Mutlaka sesimizi çıkarmak ve bizde varız demek zorundayız.

Bu ses çıkarma sokakta olmalı. Yığınsal olmalı.

Toplumun büyük çoğunluğu muhtıralara, darbelere karşı. 12 Mart'a, 12 Eylül'e de karşıydılar. Ama kendilerini sokağa çıkaracak bir güç yok. İşte acilen bu gücü, bu koalisyonu oluşturmalıyız. Toplumun ezici büyük çoğunluğunu harekete geçirmeliyiz. Bu görev esas olarak sosyalistlerin görevi. Demokrasiyi savunmak, özgürlükleri genişletmek için mücadelede en önde sosyalistler olmak zorunda.

Ne var ki Türkiye'de kendisine sosyalist diyen solun önemli bir kısmı böyle bir tutumdan uzak. Onlar darbecilerin arkasına saklanıyorlar. Yaptıkları tek şey AKP'ye saldırmak.

Sosyalistler elbette AKP iktidarı ile de mücadele etmek, hesaplaşmak zorunda. Ancak, demokrasiyi savunmadan SSGSS'ye karşı çıkmak ve halkın desteğini kazanmak mümkün değil. Bu nedenle SSGSS'ye karşı direniş yetersiz. Sadece örgütlü emekçi,ler, onların da bir kısmı SSGSS'ye karşı mücadele etti. Toplumun geri kalanı seyrett.

Eğer bugün pişirilen darbeye, ordu ve adalet muhtıralarına karşı ses çıkarmazsak yarın çok geç olacak. AKP'ye inen darbe işçi ve emekçilere de çarpacak. Sosyalistleri de bir kere daha zindanlara dolduracak.

Yok eğer darbe olmazsa, AKP uzlaşır ve boynunu bükürse, iktidardan düşer. Ama darbe tehdidi bitmez.

Solun bir kısmı bundan hoşlanır. "Gün gelmiş, AKP hesap vermiş" olur, ama bu hesabı halk değil, kemalist bürokratlar kesmiş olur. Özgürlükler ise biraz daha sınırlanmış olur. Fakat, en önemlisi emekçi yığınlar ile sosyalistlerin arasına bir kez daha derin bir uçurum girer. Özgürlükleri genişletme, kazanma fırsatı kaçar.

1 Haziran'da Kadıköy'deyiz

Barış Meclisi 1 Haziran günü Kadıköy'de bir miting yapıyor. Bu miting Kürt sorununda bir çözüme ulaşabilmek için önemli bir adım. DSİP herkesi 1 Haziran'da ortak pankartla yürümek için Kadıköy'e çağırıyor.

Kadıköy'de, Tepe Natilius'un önünde, yürüyüş pankartının arkasındayız.

AKP, egemen sınıf ve Avrupa Birliği

Egemen sınıflar işçi ve emekçilere karşı en sert çatışmalara girmekten kaçınmaz-lar. Gerekirse binlercesini öldürürler. İşte 12 Mart, işte 12 Eylül. Ama bürokrasi ile hele hele eli silahlı olanları ile sert bir çatışmaya girmezler. Böyle bir adım onlar için çok tehlikelidir. İşte bugünlerde tam da bu durumu yaşıyoruz.

Doğan TARKAN

Türk egemen sınıfı Avrupa Birliği'ne girmek istiyor. Sadece en büyük sermaye değil, eskiden Anadolu sermayesi denen egemen sınıf kesimi de büyük çoğunluğu ile Avrupa Birliği'ne girmek istiyor. AKP bu nedenle kolayca sermaye sınıfının bütün kesimlerinin birleştirebildi ve sermaye sınıfı içindeki çatışmaları büyük ölçüde bitirdi. AKP'nin büyük sermaye için en önemli olumlu özelliği budur.

Avrupa Birliği'ne girmenin bazı karşılıkları var. Örneğin hem Kıbrıs'ı işgal edip, orada dünyada hiç bir devletin tanımadığı bir kukla devleti tanıyıp, destekleyip hem de Avrupa Birliği'ne girmek mümkün değil. Kıbrıs Cumhuriyeti'nden Güney Kıbrıs kesimi diye bahsedip Avrupa Birliği üyesi olmak mümkün değil.

Üstelik KKTC'de yaşayan Türklerin büyük çoğunluğu çözüm isterken, Kıbrıs Cumhuriyeti ile birleşmek isterken, bu birleşmenin önündeki engel olan Denktaş'ı devirmişken Kıbrıs sorununda adım atmadan Avrupa Birliği'ne katılmak mümkün değil.

Öyleyse bu sorunu bitirmek gerekir. AKP bunu yapmaya çalıştı. Egemen sınıfın desteğinin yanı sıra bu sorunun varlığından bıkmış olan halkın deteğini aldı. Kiminle karşılaştı: Ulusalcılarla, kemalist bürokrasi ve onların siyasi temsilcisi olan CHP ve bir kısım Türk solu ile.

Avrupa Birliği'ne girmek için Kürt sorununda adım atmak gerekir. Bir yandan dört boyutlu bir savaş sürerken Avrupa Birliği'ne girmek mümkün değil. Benzer sorunlara sahip bütün AB üyeleri çözüme ulaşmış durumda. AB üyeleri Türkiye'den de bir çözüm bekliyor.

Çekingen bir biçimde AKP bu konuda da adım atmaya çalıştı. Karşısında gene aynı ulusalcı güçleri buldu.

Avrupa Birliği'ne girmek için kemalist bürokrasinin tasfiye edilmesi, ülke üzerindeki bugünkü etkisinin kırılması gerekir. İkide bir de politikaya müdahale eden bir ordu, adalet sistemi ve üniversite rektörleri topluluğu ile AB'ye girmek mümkün değil.

AKP bu konuda da adımlar atmaya başladı. Kemalist bürokrasi, Türk solu ve vatanseverler, yurtseverler AKP kadrolaşıyor diye yaygarayı kopardı.

En ilginci solun yaygarasıdır. Sanki AKP'den önce proleter devrimci sosyalistler buralarda kadrolaşmıştı.

Avrupa Birliği'ne girmek için yukarıda saydıklarımdan çok daha önemli olarak bir dizi ekonomik tedbiri de almak gerekiyor. AKP bunu da gerçekleştiriyor. Egemen sınıf memnun. Vatanseverlerden ise bu konuda çıt çıkmıyor, tam tersine destek geliyor.

Vatansever, kemalist bürokrasi ve onların sözcüsü CHP ve MHP Avrupa Birliği'ne girmeye karşı çıkmıyorlar, ama bir yandan da bir alternatifin olduğunu ima ediyorlar. Alternatif eski süper güç Rusya ile yeni süper güç adayı Çin.

Türk sermaye sınıfı için bunlar Avrupa Birliği'ne karşı alternatif değildir.

Kemalist bürokrasi uzun bir süredir AKP'yi iktidardan indirmeyi amaçlıyor. Ama bunu seçimler yolu ile yapamayacağını biliyor. Zaten 22 Temmuz seçimleri bunu açıkça, hem de çok açıkça gösterdi. Öyleyse geriye tek yol kalıyor: Darbe. Uzunca bir süredir darbe pişiriliyor. Ortaya çıkan sayısız belgenin sonucunda bunu artık çok iyi biliyoruz: Sarıkızlar, Ayışıkları, Ergenekon falan.

Şimdi egemen sınıf ya Avrupa Birliği'ne katılma isteğinden vazgeçecek, ki bu mümkün değil, ya da ulusalcı, vatansever, yurtsever güçlerle, kemalist bürokrasi ile en azından AKP ölçüsünde çatışacak.

Egemen sınıflar işçi ve emekçilere karşı en sert çatışmalara girmekten kaçınmazlar. Gerekirse binlercesini öldürürler. İşte 12 Mart, işte 12 Eylül. Ama bürokrasi ile hele hele eli silahlı olanları ile sert bir çatışmaya girmezler. Böyle bir adım onlar için çok tehlikelidir.

İşte bugünlerde tam da bu durumu yaşıyoruz.

Egemen sınıf sıkışmış durumda. Bir tarafta Avrupa Birliği'ne girme isteği ve bir süre bu isteğini gerçekleştirmek için çalışmış olan AKP, diğer tarafta ise kemalist bürokrasi.

Kemalist bürokrasi son 40 yılda en az iki kere egemen sınıfın işine yaradı. 12 Mart ve 12 Eylül darbeleri işçi, emekçi hareketini ezmek için işe yaradı. Ama artık egemen sınıf ile kemalist bürokrasinin yolları ayrılıyor. Buna rağmen egemen sınıf için kemalist bürokrasi ile sert bir çatışma istenmeyen bir durumdur. Onlar daha yumuşakbir gelişme istiyorlar. Burada da sorun egemen sının bloğunun parçalanma olasılığıdır. Çünkü egemen sınıfın bir kısmı AKP ile ideolojik bir anlaşma zeminine sahiptir. Kemalist bürokrasi ile ideolojik anlaşma zeminine sahip bir egemen sınıf kesimi yoktur.

Bütün bunlara ek olarak, AKP'nin kemalist, vatansever güçlerce yıpratılması son 5 yılda yakalanmış olan istikrarın da sarsılması demektir.

İstikrar egemen sınıflar için vaz geçilmez bir gereklilik. 12 Mart ve 12 Eylül darbelerinin en önemli nedeni istikrar arayışıdır. İşçi hareketinin bastırılması veya başka yollarla sessiz kılınması egemen sınıf için istikrardır.

Ne var ki şimdi istikrar ortamı sarsılıyor. Emek Platformu'nun yeniden toparlanmaya başlaması, 1 Mayıs, Türk-İş'in beklenmedik çıkışlar yapması ve bütün bunlara ekolarak dünya da hızla yaklaşan ekonomik krizin öncü rüzgarlarının Türkiye ekonomisini de vurmaya başlaması istikrarsızlığın ilk işaretleridir. Egemen sınıf bundan rahatsızdır. Çünkü bir askeri darbe eskiden olduğu gibi istikrarı değil, yakın ve uzun dönem için istikrarsızlığı getirecektir.

Bu koşullarda giderek daha gerçek bir tehdit haline gelen darbeye karşı işçi sınıfı ve sosyalistler ne yapıyor, ne yapmalı? İşçi sınıfı bir darbeye karşı koyacaktır. Elinde bu karşı koyuşu sert bir biçimde gerçekleştirecek örgütü olmadığı takdirde, ki şu anda yok, bu direniş pasif olacaktır. Huzursuzluk, içe kapanma biçiminde olacaktır. Egemen sınıf bunu istemez.

Sosyalistler ise darbeye zaten karşı olmak durumundadır. Eldeki iki kuruşluk demokrasiyi savunmak için, özgürlükleri geliştirmek için alınacak tek tutum darbeye karşı çıkmaktır. Başka bir tutum zaten etkisi giderek azalan solu tamamen etkisiz hale getirir.

Ne yazık ki solun bir kısmı darbeye karşı umursamazlık kisvesi altında darbeyi destekleyen bir tutum içinde.

Gerçek sol ise darbeye karşı kesin, net bir tutumu güçlendirmeye çalışıyor. Bugün en önemli görev bu solu güçlendirmekdir.

Daha kaç işçi ölecek!

16 Haziran'da Her yer Tuzla, Hepimiz Tersane İşçisiyiz!

Tuzla tersanelerinde ölümlerin ardı arkası kesilmiyor. Son olarak DESAN ve Selah tersanelerinde iki işçi daha hayatını kaybetti. Patronlar ölümlerden işçileri sorumlu tutuyor.

Bakan Faruk Çelik "alınan önlemleri beğendiğini" ve "Türkiye şartlarında bu ölümleri normal karşıladığını" söylüyor. Bazıları ise daha da ileri giderek ölümlerin sebebini komplo teorilerine dayandırıyor. Her şeyde olduğu gibi bu işte de "terörist" parmağı arıyorlar. Oysa ölümlerin sebebi, işçileri uzun iş saatlerine ve sağlıksız koşullara mahkum eden taşeronlaşmadır, neoliberalizmdir. Asıl terörist bu ölümlere göz yuman sermaye sınıfı ve onun sözcüleridir. Limter-iş sendikası 16 Haziran'da grev yapma kararı aldı. Ölümlere son vermenin yolu bu grevi desteklemekten, Türkiye'nin her yanını Tuzla'ya çevirmekten geçer!

Tüm sosyalistler, emek ve demokrasi güçleri, vicdan sahibi tüm insanlar 16 Haziran'da tersane işçileriyle dayanışmaya!

İşçileri bölmek istiyorlar

Tuzla Tersaneleri'nde iki sendika örgütlü. Biri DİSK'e bağlı Limter-İş. İş cinayetlerine karşı direnişi sürdürüyor. Diğeri Türk-İş'e bağlı Dok Gemi-İş. Tersanelerde daha fazla üyeye sahip ve yetkisi var. Yöneticileri patronlarla işbirliği içerisinde. "Tersaneyi kapattıracaklar, aç kalacağız" iddasıyla Limter-İş'e saldırıyor. Oysa ne Limter-İş ne de cinayetlere sessiz kalmayan işçiler, işyerlerinin kapatılmasından yana değil. Onlar şunları istiyorlar:

- Tersaneler kapatılmasın, iş güvenliği sağlansın!
- Bütün işçiler sigortalansın, sendikal örgütlenmenin önündeki engeller kaldırılsın!
- İş güvenliğini hiçe sayan patronlara gerçek yaptırımlar uygulansın!

Tuzla'dan sonra Aydın ve Zonguldak'ta da işçi ölümleri

Aydın'ın Umurlu beldesindeki bir karoser imalathanesinde çalışan 32 yaşındaki,Ömer Gündoğdu, makinenin altında kalarak hayatını kaybetti. Zonguldak'ta da Türkiye Taşkömürü Kurumu ocağında çalışan Necati Kirli başına tavan kısmından düşen taşla hayata veda etti. Yine Zonguldak'ın Esen mevkisinde kaçak işletilen kömür ocağında grizu patlaması sonucu 19 ve 20 yaşlarındaki iki işçi yaralandı.

Yeni bir emekçi muhalefeti!

İş kazaları sonucu her gün işçiler ölüyor. Tuzla'da ve her yerde. Hükümet, işçiler karşısında demokratlığını kenara koyuyor, TÜSİAD'ın şapkasını takıyor. Büyük ya da küçük tüm patronlar adına çalışanları bölmeye çalışıyor.

İşçilerin birleşik ve güçlü bir sendikası yok! Çalışanların çıkarlarını savunan kitlesel bir sol parti yok! Her ikisine de yaratmak zorundayız.

DSİP herkesi , birleşik ve yeni bir emekçi muhalefetinin önünü açmaya çağırıyor

Her türlü patron örgütlenmesi serbest, işçilere sendika hakkı yok!

Desa Deri ve Venüs Giyim işçileri mücadelede

Düzce Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Desa Deri ve Venüs Giyim işçileri, Deri-İş ve TEKSİF'e üye oldukları gerekçesiyle işten atılmışlardı. Sendikalaşma çabalarına dönük bu saldırı karşısında Desa ve Venüs işçilerinin mücadelesi devam ediyor. İşçiler Desa Deri önünde toplanarak ortak eylem yaptılar. Eyleme Türk-İş'e ve DİSK'e bağlı sendikalar ve temsilciler de destek verdi.

Sendika üyesi oldular, işten atıldılar

Antalya'ya bağlı Side tatil beldesinde 15 belediye işçisi sendikalaştıkları gerekçesiyle işten atıldılar. Belediye başkanı diğer işçilere de sendikadan istifa etmeleri yönünde baskı uyguluyor.

131 işçi ise atılan arkadaşlarına destek oluyor. Belediye-İş sendikası da üyeleri işe geri alınmadığı takdirde, greve çıkacağını söylüyor.

GÖRÜŞ

Özeleştiriye davet

Amadeo Bordiga, İtalya Komünist Partisi'nin erken dönem önderlerinden biridir. Önce Lenin ve Komintern ile, sonra kendi partisiyle ters düşer. Anlaşmazlık konusu, Komintern'in 1921 yılında kabul ettiği 'birleşik cephe' taktiğidir. Bordiga, buna tümüyle karşı çıkar.

'Birleşik cephe' taktiği, ana hatlarıyla, şunu önerir. Batı Avrupa'nın birçok ülkesinde 1920'lerin başlarında Komünist Partiler küçüktür; sosyal demokrat partiler ise büyük, işçi sınıfının önemli bir kesiminin desteğini kazanmış partilerdir. Komünistlerin sorunu, hem belli amaçlar için sosyal demokrat partili işçilerle birlikte çalışabilmek, hem de bu işçileri reformizmden koparıp komünizme kazanmaktır. Sosyal demokratlara "Yuu, rezil reformistler, hain karşı devrimciler" diye bağırmak bu amaca hizmet etmeyeceğine göre, 'birleşik cephe' taktiği bu işçilerle birlikte çalışmanın ve onları kazanmanın yolu olarak geliştirilmiştir.

Küçük Komünist Partisi büyük sosyal demokrat partiye somut hedefler için birlikte çalışmayı önerir. Sosyal demokrat liderler bunu reddederse, birlikten yana olan kendi tabanlarının gözünde deşifre olurlar. Kabul ederlerse, komünist işçiler sosyal demokrat işçilerle omuz omuza çalışır ve hem işçi sınıfının çıkarları doğrultusunda somut kazanımlar elde etmek mümkün olur, hem de birlikte yapılan mücadelelerde komünistler sosyal demokratlarla tartışmak, tutarlılıklarını ve mücadeleciliklerini eylem içinde kanıtlayarak onları kazanmak şansını elde eder. En azından işçi sınıfının eylem birliğine ve gücüne katkıda bulunulmuş olur; sonuç yine kârlıdır.

Kısacası, birleşik cephe taktiği, kendi sağındaki güçlerle birlikte çalışmanın ve böylece işçi sınıfının birliğini sağlamanın, işçileri reformizmden koparmanın yöntemidir.

Bordiga, reformistlerle birlikte çalışmanın devrimcileri reformist edeceğini; ayrı, saf ve temiz durmak gerektiğini savunur. Kendi sağındaki güçlerle herhangi bir taktik ilişkiden tümüyle uzak durur. Partiden ayrıldıktan sonra ömrünü temiz, saf ve çok küçük, çok etkisiz örgütlerde tüketir.

"Kendi sağındaki güçlerle birlikte çalışmak" ifadesini okuyunca saçları diken diken olanların başında, Türkiye'de, Sungur Savran gelir.

Sungur, Radikal İki'de (11 Mayıs) şöyle yazmış: "1 Mayıs 2008 olayları AKP'nin işçi sınıfı düşmanı yüzünü, kimsenin görmezlikten gelemeyeceği şekilde açık biçimde ortaya koydu... AKP'nin demokrasi anlayışı, en azından sınıf mücadelesi işin içine girdiğinde 12 Eylül rejiminin çizdiği sınırların ötesine geçemiyor, bu anlaşıldı".

Sonra da, Baskın Oran, Ahmet İnsel gibi Radikal İki yazarlarını özeleştiri yapmaya davet etmiş. "Biz", demiş, "yukarıda anılan yazarları 'sol liberal' olarak nitelediğimiz bir ekolün mensubu kabul ediyoruz... Bu konularda bir tartışma başlatmaya çağırıyoruz. Yapılması gereken ya eski tezlerin hâlâ doğru olduğunu göstermektir ya da özeleştiri yapmak".

Baskın'ı, Ahmet'i savunmak bana düşmez (Baskın 18 Mayıs'ta gereken cevabı vermiş zaten). Ama Sungur AKP'nin işçi düşmanı olduğunu, demokratik olmadığını sadece kendisinin bildiğini niye zannediyor, anlamak güç. Evet, tartışmak gerek. Ve tartışılması gereken, işçi sınıfının AKP'ye oy veren geniş kesimlerini nasıl kazanabileceğimiz. Birleşik cephe taktiğini nasıl uyarlayıp uygulayabileceğimiz.

Ve evet, yanlışları kabullenmek gerek. Sungur gibi bağımsız aday olup 150 oy almanın anlamsızlığını, hem Türkiye işçi sınıfı hem tüm dünyalılar açısından abesliğini kabul etmek gerek.

Lenin, Bordiga'yı Sol Komünizm: Bir Çocukluk Hastalığı kitapçığında eleştirir. Ne Sungur Bordiga, ne de ben Lenin'im. Ama bir hastalığın, onulmaz bir sekterliğin söz konusu olduğu kesin.

Roni Margulies

Birleşmiş Milletler'in Mayıs tarihli bir raporuna göre iklim değişikliği yoksulların çocuklarına yaşama şansı tanımayacak. Dünyanın en yoksul bölgesi Afrika Sahraaltı ülkelerinde ilk başta 40 ila 160 bin arası çocuğun salgın hastalıklardan ölmesi bekleniyor. Lüks tüketim için milyonlar harcanırken basit ve önlenebilir hastalıklar durdurulmuyor.

CO2: Tehlike tırmanış

Güney Kutbu'nda yapılan ölçümler atmosferdeki karbondioksit oranının 800 bin yılın en yüksek seviyesine vardığını tespit etti. İnsanlık bu uzun dönemde on buzul çağı geçirdi. Kutupların derinliklerinde alınan buz parçalarından alınan karbon izotopları küresel ısınmayı sanayi devrimi ve sermaye birikimi süreçlerinin yarattığını kesinkes gösteriyor.

Kapitalizm CO2'yi ölümcül bir düzeye yükseltecek ve iklim değişikliğini başlatacak hamleyi 400 yılda gerçekleştirdi. Bugünkü insanın kökeni 30 bin yıl, dünya da canlı hayatı bir kaç milyon yıldır hüküm sürüyor.

Şirketler ve hükümetler küresel ısınmayı önleyebilir mi?

Daha fazla demokrasi

Mayıs ortasında 35 derecelik sıcak korkutuyor. Dünya on yıldır sıcaklık artışında arda arda kırılan rekorlara tanık oldu. Myanmar'da olduğu gibi olağanüstü iklim hareketlerinin yıkıcı etkileri korkunç gerçeğe işaret etse de bilim insanlarına göre eşiği geçmeye çok az kaldı. 2 derecelik ısı artışıyla geçilecek eşik bildiğimiz dünyadan, başka bir dünyaya geçiş. Bu yeni dünyayı en iyi anlatan sözcükse cehennem.

Peki ama bu iş nasıl çözülecek? Kapitalizm küresel ısınmaya bir çözüm bulabilir mi?

Şirketler

ExxonMobil gibi şirketler her yıl 10 milyon doları iklim değişikliğinin olmadığı propagandasına ayırırken, bir dizi dev şirketler sosyal sorumluluktan bahsetmeye başladı. 'ABD İklim Eylemi Ortaklığı' adı altında çevreci örgütlerle yan yana gelen alüminyum devi Alcoa, petrol devi BP America, kimyasal devi DuPont, inşaat-madencilik teçhizatı, dizel-doğalgaz motorları, gaz tribünleri üretiminin bir numarası Caterpillar, teknoloji şirketleri topluluğu General Electric, enerji şirketi Duke Bush'u uyarmıştı. Sera gazı emisyonlarının bugün yüzde 10 düzeyine düşürülmesi (Kyoto Protokolü hedeflerinin iki katı), 2050'de yüzde 60 oranında azaltılması için gereken değişiklikleri yapılmasını istediler.

Türkiye'de büyük şirketler de aynı yolu izliyor. En bilineni Garanti Bankası'nın "çevreye duyarlı" bonus kartı. Kart bonuslarından yüzde 10 ila yüzde 30 WWF (Doğal Hayatı Koruma Vakfı) projelerine aktarılıyor. Petrol şirketi OPET "Yeşil Yol" projesiyle ağaç dikimi yapıyor. Koç Holding klima teknolojilerinde elektirik ve su tassarufu yapan cihazları üretiyor.

Şirketler mevcut üretiminden vazgeçmeden, piyasa mekanizmaları tarafından belirlenen tüketim alışkanlıklarını koruyarak küresel ısınmanın sorumluluğundan kurtulmak istiyor. Ayrıca tüm insanlar için bir kaygı konusu olan iklim değişikliğiyle pazarlanan yeni ürünler yeni kazançlar demek.

Küresel şirketlerin Bush'tan talep ettiği sera gazı indirimleri sorunu çözmeye yetmiyor. Bilim insanlarına göre 2,5 yıl içinde radikal bir dönüş yapılmalı. Mevcut sera gazlarının derhal yüzde 80 oranında azaltılması çıkış yolu. Birikim için birikim yasasına dayalı kapitalist ekonomi ve her şeyi çözeceğini söyleyen piyasa ekonomisi ise olağan işleyişi değiştirmeye yanaşmıyor.

Peki ama ne yapmalı? Bireysel tassarruf çözüm değil. "Çevreci" diye lanse edilen ürünler de sorunu çözmüyor. Yoksa sistemin kendi kendine çökmesi sonucu mu sera gazı emisyonları duracak? Sistem kendi kendine yıkılırsa, bu ister olağanüstü iklim hareketleri isterse bir ekonomik çöküş nedeniyle olsun zarar görecek olan yine büyük çoğunluk.

Ne kapitalizmin bu sorunu çözmesini beklemek ne de sistemin doğal bir yıkımla çöküşünden pozitif bir sonuç çıkarmak olanaksız.

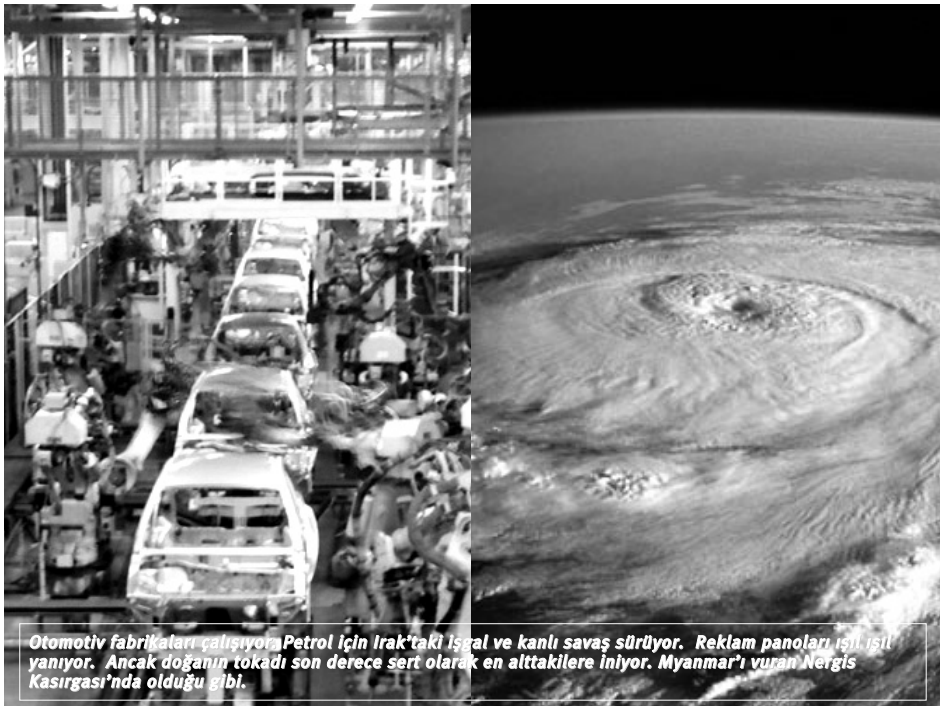

Otomotiv fabrikaları çalışıyor. Petrol için Irak'taki işgal ve kanlı savaş sürüyor. Reklam panoları ışıl ışıl yanıyor. Ancak doğanın tokadı son derece sert olarak en alttakilere iniyor. Myanmar'ı vuran Nergis Kasırgası'nda olduğu gibi.

Demokrasi

Yaklaşan felakete en iyi hazırlık demokrasinin geliştirilmesidir. Şirketlerin ve hükümetlerin karşısında dünya toplumlarının kendi geleceklerini belirlemesinin önünü açmaktır. Bu ise üretimi büyük çoğunluğun denetlemesiyle mümkündür.

Demokrasi, örgütlenme, ifade ve eylem özgürlüğünün gelişmesi şirket egemenliğine karşı insanların harekete geçmesini kolaylaştıracaktır.

Kendi kaderine sahip çıkabilen insanlar, hem insan türünün hem de canlı yaşamının devamı için radikal kararlara imza atabilir.

2,5 yıl, 5 yıl, 10 yıl- Böylesi köklü bir dönüşüm için çok kısa bir zaman gibi geliyor.

Bu kadar az zamanda felakete tam gaz ilerleyen trenin yönünü bu sistemin devamından yana çıkarı olmayan milyonlarca emekçi değiştirebilir.

Sistemi zayıflatan her türlü mücadeleyi inşa etmek, birleştirmek, demokrasinin sınırlarını genişletmek... Başka yolumuz yok.

Derviş'in fikri zikrinden belli olur

Şirket yöneticileri sosyal sorumluluk göstererek dünyayı mahvetmekten vazgeçebilir mi?

Şirketlerin "çevreci" projelerinin şıklığı ve sosyal sorumluluk nutukları bu soruya olumlu bir yanıt vermemizi sağlamıyor. Söz konusu fakirler, emekçi sınıflar ise verebilecekleri çok az şey var.

2000 yılında tüm dünyada yoksul ülkelerin borçlarının silinmesi için kampanya yürütülmüştü. Afrika'da açlık ve basit sağlık sorunlarına çözmek için 50 milyon dolar yettiği söylenmişti. Dönemin hükümetleri bir an da hayırsever kesilmiş, ne olacak ki demişlerdi. 8 yıl oldu, toplanan para bu rakamın yanına dahi ulaşamadı.

Küresel sermayenin hızla girişi çıkışları 1998'de Asya krizini tetiklemişti. Neresi kârlıysa oraya kayan sermayenin hareketi, zayıf mali yapılara sahip 3. dünya ülkeleri üzerinde yıkıcı sonuçlar yaratıyordu. Akla hemen Tobin Vergisi'ni önerisi geldi. Sıcak para giriş ve çıkışlarını yüzde bir oranında vergilendirmeyi 1978 yılında öneren Tobin adlı iktisatçının önerisi tabii ki dinlenmedi.

Mücadeleden başka yolumuz yok.

AKP uyuma, Kyoto'yu imzala!

Küresel Eylem Grubu'nun 2005 sonbaharından bu yana yürüttüğü **Kyoto'yu İmzala** kampanyası geniş destek bulmuş ve hükümete gerçek bir uyarıya dönüşmüştü.

Nitekim başbakan, bakan ve milletvekili düzeyinde bir çok AKP'li Kyoto Protokolü'nü imzalamaya çok yakın olduğumuzu söylemişti. En son **Cumhurbaşkanı Gül**'de Kyoto Protokolü konusunda "önümüzdeki günlerde ciddi adımlar atılacak" dedi.

Kyoto Protokolü vakit geçirmeden hükümet tarafından imzalanmalıdır. Protokolün hedeflediği sera gazı indirimi derhal yapılmalıdır.

Hükümeti dize getirmeye çok yakınız. Bunu mücadelemizle başardık. Kyoto Protokolü'nü imzalayan bir hükümetten daha çoğunu isteyebiliriz.

DSİP, küresel ısınmaya karşı kampanyaya devam etmekten yanadır.

MARKSİZM'08

Dünya, Türkiye ve sosyalizm 4 gün boyunca tartışıldı, ortak vurgu:

Yeni bir solun tam zamanıdır

DSİP'in ev sahipliğinde gerçekleşen Marksizm 2008 toplantıları son yılların en canlı tartışmalarına sahne oldu. 16-19 Mayıs tarihlerinde İstanbul'da 500'a yakın kişinin katıldığı tartışmalarda yeni bir sol partinin gerekliliği kadar yeni fikirler de enine boyuna ele alındı.

Marksizm 2008'e en büyük katılım liseliler ve 20'a yaş altı gençlerden geldi. Katılımcıların yarıdan fazlası kadındı. Kayıp kuşak olarak anılan 80'lerden bir çok kadın ve erkek siyasal gelişmelere öfke dolu olarak salondaydı. Başörtülü kadınlar ve dindar katılımcılar da oradaydı.

DSİP dışında örgütlü soldan katılım parmakla sayılacak kadar düşük iken örgütsüzler sosyalizmin güncel tartışmalarına ve Türkiye'deki mücadeleye dair yüzlerce soruyla Marksizm 2008'e gelmişti. Sorular, hem kendileri hem de sunuş yapan konuşmacılar tarafından doyurucu bir şekilde yanıtlandı.

Marksizm 2008'de DSİP üyeleri ve farklı görüşlerden gelen konuşmacılar aynı kürsüyü paylaştı. Türkiye'de düşünce ve eylemleriyle öne çıkan Sebahat Tuncel, Ahmet İnsel, Ferhat Kentel,Yıldıray Oğur, Ömer Laçiner, Ayşe Hür, Ayhan Bilgen, Ömer Madra isimleri konuşmacı çeşitliliğini yansıtıyor.

Türkiye'de savaş karşıtı hareketin odağı Küresel BAK, yeni-liberalizme ve küresel ısınmaya karşı kampanyalarıyla yeni mücadeleci kuşağın birliği Küresel Eylem Grubu, darbe karşıtı şenlikli muhalefetiyle öne çıkan Genç Siviller'den aktivistler sokağın havasını Marksizm 2008 salonuna taşıdı. 14 Nisan'da gerçekleşen sosyal yıkım yasasına karşı 2 saatlik grevi ve yeni emekçi muhalefetinin gerekliliği kamu emekçileri tarafından sık sık hatırlatıldı.

Her gün sokakta devlet terörüne ve homofobik/transfobik saldırılara karşı özgürlük mücadelesi veren LGBTT aktivistler de Marksizm 2008'deydi. LambdaİstanbulÂdan Eylem Çağdaş sosyalistlere eşcinsel hareketi içerisinde "örgütlenin" çağrısı yaptı.

Marksizm 2008'in bir başka çarpıcı özelliği ise dünyanın gündemiyle Türkiye'nin gündeminin birleşmesiydi. Linkei Party üyesi (Sol Parti-Almanya) ve Marx21 editörü Stefan Bornost, SWP'den (Sosyalist İşçi Partisi-İngiltere) Chris Harman ve Talat Ahmed Avrupa'daki yeni sol deneyleri, hareketin tartışmalarını aktardı.

Marksizm 2008'de bir kaç temel vurguda ortaklık olduğu söylenebilir.

İlki yeni bir muhalefete, yeni fikirlere olan ihtiyaç. Hem küresel ısınma, savaş, yeni-liberalizm gibi insanlığın ortak sorunları çözmek hem de darbe sopasını yiyen Türkiye'de gerçek bir sol alternatifi yaratmak için.

Kemalizmle tüm bağlarını koparmış, tek ülkede sosyalizmi ve her türlü milliyetçiliği reddetmiş bir sol. Elitlerin değil sıradan insanların hareketi.

Sokakta emeğin hakim olması. Çalışanların birliği, işyeri temelli mücadelelerin siyasal taleplerle birleşmesinin gerekliliği.

Yeni ve özgür bir dünyayı birlikte yaratmak.

Marksizm 2008 ortak vurguları bunlardı. Mücadelesine ve düşüncesine en çok atıfta bulunan kişi ise Karl Marks'tı.

Yeni-liberalizmin krizi

Chris Harman ve Ahmet İnsel yeni-liberalizmin krizini marksizm 2008'de masaya yatırdı.

Harman, yeni-liberalizmin krizde olduğunu, dün "piyasa her şeyi belirler" diyenlerin bugün devlet müdahalesinden yana olduklarını göstererek işçi hareketinin bu yeni döneme hazır olması gerektiğini söyledi.

İnsel ise kapitalizminin küresel durgunlukla birlikte yeni bir aşamaya girdiğini vurguladı.

Her iki konuşma da yakında broşür olarak yayınlanıyor

Silahlar nasıl susacak?

Marksizm 2008'in çarpıcı toplantılarından biri "Türkiye barışını arıyor" idi. **DSİP**'ten **Doğan Tarkan**, **DTP'den milletvekili Sebahat Karataş** ve **Barış Meclisi** yürütmesinden **Hakan Tahmaz** konuşmacı olarak katıldı.

Gündemin ilk sıralarında yer alan sorun oldukça ayrıntılı olarak ve gayet özgür bir ortamda tartışıldı.

En çok merak edilen ve sorulan konu silahların nasıl bırakılacağı, masada görüşmenin nasıl sağlanacağı oldu.

Her üç konuşmacı da Kürt siyasal hareketinin bugüne kadar çok sayıda barış adımı attığını vurguladı. Artık adım atma sırasının devlet güçlerinde olduğu söylendi.

Sorun sadece etnik değil, aynı zamanda siyasi olduğu için çözümün de siyasette aranması gerektiği konusunda çoğunluk hemfikirdi.

Devlet bugüne kadar atılan adımlara hiç olumlu cevap vermeye yanaşmadı. Yasal siyasal örgütlenme olan DTP'ye de yaşama şansı tanımamak için uğraştı. Kürtlerin kurduğu bütün siyasi partileri kapattı, DTP'yi de kapatmak istiyor. "PKK'ya terörist deyin!" dayatmasından başka bir 'çözüme' yanaşmadı.

Oysa bu imkânsızlığı zorlamaktan başka bir şey değil.

Dünyada silahlı örgütlerle sonunda masaya oturup meseleyi barışçı yoldan çözmüş çok sayıda devlet var.

Türkiye'de de sorun ancak siyasi diyalog yoluyla çözülecek. Devlet "terör örgütü"nün temsilcileri ya da aracılarıyla önünde sonunda masaya oturmak zorunda kalacak.

Dünyada ve Türkiye'de İslamcı hareket tartışıldı

Marksizm 2008'in en ilginç tartışmalarından biri **"İslam düzen için tehdit mi?** başlıklı toplantısıydı. Eski **Mazlum-Der** Başkanı **Ayhan Bilgen**, **Küresel BAK Yürütmesi** ve **DSİP** üyesi **Yıldız Önen**, **SWP**'den Talat Ahmet'in konuşmacı olduğu toplantıda İslamcı hareket enine boyuna tartışıldı.

Yıldız Önen, İslamcı hareketin tabanını oluşturan yoksulların düzen için bir tehdit olduğunu ancak İslamcı hareketin sisteme alternatif üçüncü bir yol yaratamayacağını vurguladı.

Talat Ahmet ise Bush ve ortakları tarafından dünyaya yayılan İslamfobisinin sistemin işine yaradığına dikkat çekti.

Ayhan Bilgen ise İslamcı hareketlerin Ortadoğu'da emperyalizme karşı yoksulları harekete geçirdiğini, kitlelerin yeni ve adil bir dünya istediklerini anlattı

40. yılında '68

Daha fazla '68!

Marksizm 2008'in ağırlıklı gündemlerin biri 40. yıldönünümden 1968'di. Dünyayı sarsan 68 hareketi, Vietnam Savaşı, öğrenciler, işçiler ve sosyalistler o dönem mücadele edenler tarafından anlatıldı.

Birikim Dergisi'nden **Ömer Laçiner** ve **Sosyalist İşçi** Editörü **Doğan Tarkan** 'Türkiye'de 68'i 40 yıl sonra anlattı.

Tarkan dönemin yeni doğan solunun bu hareketi göremediğini, kendine Filistin'i, Küba'yı örnek aldığının, bu yolun solla işçi sınıfını kopartığını vurguladı.

68 hareketinin Türkiye'de kitlesel bir solun doğmasına neden olduğunu, ancak stalinizmi sosyalizmi, kemalizmi ise ilerici olarak görerek yanlış bir çizgiye kayıldığını anlattı.

Tarkan, 40 yıl sonra Türkiye '68'inden çıkartılacak dersin işçi hareketiyle solun yollarını birleştirmek, yeni fikirlerle hareket etmek olduğunu söyledi.

Ömer Laçiner ise '68 hareketinin Türkiye'de değişimi başlatan ve katılımcılarının kendi mücadeleleriyle deneyerek öğrendiği genç bir hareket olduğunu vurguladı. Dünyada 68 ile Türkiye 68'i arasındaki farklara değinen Laçiner, birinde özgürlüğün olduğunu diğerinde ise olmadığını anlattı.

40. yılında Dünyada '68 Son Büyük İsyan başlıklı toplantının konuşmacısı ise Chris Harman'dı. Harman, '68 öncesinde dünyanın emperyalist saldırganlıkla kana bulandığı , ideolojilerin sonunun geldiğine, işçi sınıfının satıldığına inanıldığını söyledi. 1968'de durumun hızla değiştiğini anlatan Harman şöyle konuştu: "*Ben 68'den iki ders çıkarıyorum. Birincisi, işçiler eninde sonunda mücadele edecektir. İkincisi ise bu mücadele başladığında bizim zaten kurulu olan mevcut bir devrimci partiye ihtiyacımız vardır. İşçilere ne yapacaklarını söyleyen, emreden bir parti değil, işçiler adına iktidarı alacağını söyleyen bir parti değil ama işçilerle tartışan, işçilere yön göstermeye çalışan ve dolayısıyla işçilerin kendi adlarına iktidarı almalarına yardımcı olan bir parti.*"

Daha fazla 68! Bu çağrı öğretim üyesi ve yazar Ferhat Kentel'den geldi. Gündelik Hayat'ta Direniş başlıklı toplantıda konuşan Kentel, yeni sosyal hareketlere dayalı bir mücadelenin gerekliliğinin altını çizdi.

Canlı bir tartışma, sayısız örnek ve eyleme dönük öneriler

● Meclise Ufuk Gerek kampanyasından ÖDP üyesi **Atilla Aytemur** ve DSİP üyesi **Şenol Karakaş**, yerel seçimlerde sosyalistlerin izleyecekleri yolu tartıştı. Aytemur geniş bir sol cephe ile sosyal hareketlerin birleşik bir şekilde yerel seçimlere katılması gerektiğini anlattı. Karakaş ise DSİP olarak "mahalleden meclise" kampanyasını inşa ettiklerini, Baskın Oran ve Ufuk Uras kampanyaları da öne çıkan bağımsızların öne çıkabileceği bir kampanya yürütmek gerektiğini anlattı.

● Almanya'dan Sol Parti üyesi **Stefan Bornost** ile SWP'den **Talat Ahmet** Avrupa'da yeni sol parti deneyimlerini aktardığı toplantı da politik alternatifin nasıl yaratılacağı ele alındı. Bornost, Sol Parti'nin sosyal demokrat partinin krizine iyi bir yanıt vererek solda duran sosyal demokratlarla sosyalistleri yan yana getirdiğini aktardı.

● DSİP üyeleri **Funda Ata** ve **Meltem Oral** "Devrimci Parti'nin modası geçti mi?" sorusuna yanıt aradı Marksizm 2008'de. Kitlesel bir sol parti kurmayı öneren sosyalistlerin aynı zamanda işçi sınıfının hafızası olan bir devrimci partiyi de inşa etmek zorunda olduğunu belirtip, hareketin net fikirlere ihtiyacı olduğunun altını çizdiler.

● **Ferhat Kentel** ve **Volkan Akyıldırım**, 'Gündelik Hayatta Direniş" başlığı altında kapitalist toplumda kimlikler, ezme ezilme ilişkileri, kimlikler ve kurguların kaynakları, yabancılaşma ve çıkış yolu üzerine konuştular. Marksizm 2008'in en katılımlı toplantılarından biri olan tartışmada, marksizmin günümüz toplumunu açıklayışı, mücadelelerin birleştirici ve dönüştürücü rolü, yabancılaşma gibi başlıklar ele alındı.

● KEG aktivisti ve Açık Radyo'dan **Gökşen Şahin** 'Küresel ısınmayı durdur, dünyayı değiştir' başlığı altında iklim değişikliğinin dinamikleri, küresel kapitalizmin insan ve canlı yaşamını nasıl ölüme sürüklediği üzerinde durdu. 'Kapitalizmden sonra yaşam' başlıklı toplantıda da küresel ısınma ve ekolojik kriz yoğun olarak tartışıldı. **Ömer Madra** ve **Ümit Şahin**, yeni bir dünyanın mevcut yaşam tarzı ve tüketim alışkanlıklarından kurtularak kurulabileceğini söyledileri. **Doğan Tarkan** ise üretenlerin yönettiği yeni toplumun refah ve boş zamana dayalı olacağını, kapitalizmin krizine ve ekolojik krize toptan bir karşı koyuşun gerekliliğini vurguladı.

● 5 yıldır süren savaş ve küresel savaş karşıtı hareketin geleceği Küresel BAK Yürütmesi Üyesi **Tayfun Mater** ve yazarımız **Arife Köse** tarafından ele alındı. İki konuşmacı da dinleyicileri 14 Haziran'da Adana İncirlik Üssü'ne yürümeye çağırdı.

● DSİP'ten **Canan Şahin** ve Lambdaistanbul'dan **Eylem Çağdaş** kapitalizmin cinsel ayrımcılığaneden ihtiyaç duyduğunu, cinsiyetçiliğe, homofobiye ve transfobiye karşı nasıl bir mücadele hattı izlenmesi gerektiğini tartıştı.

● İran'de gerçekte ne oldu? DSİP üyeleri **İremnur Aksu** ve **Volkan Akyıldırım** bu soruya hem İran Devrimi'nin tarihinden derslerle yanıt aradı.

● DurDe'den **Cengiz Algan** ve Kocaeli Üniversitesi'nde **Sinan Özbek** milliyetçilik ve ırkçılık arasındaki ilişkiyi masaya yatırdı. Özbek, her iki karanlık akımın kapitalizmle doğduğunu ve birikim süreçlerine yardımcı olduğunu anlattı.

● Darbeye karşı cesur haberciliğiyle öne çıkan Taraf Gazetesi Yazıişleri Müdürü **Eray Özer**, medyanın nasıl ikna ettiğini bir çok örnekle açıkladı. Marksizm 2008'in en keyifli tartışmalarından biriydi.

● Marksizm 2008'in kapanışında konuşan **Damla Çimen** ve **Özden Dönmez** ise darbeye, yeni-liberalizme, küresel ısınmaya karşı gerçek ve yeni bir solun yaratılmasının acil bir görev olduğunun altını çizdi. Herkesi DSİP'e üye olmaya çağırdılar.

"Parlamentoda sokaktaki mücadeleyi temsil etmelisin"

Marksizm 2008 nedeniyle DSİP'in davetlisi olarak Türkiye'ye gelen Chris Harman Sosyalist İşçi'den Arife Köse ile İngiltere'de Respect, Latin Amerika'da ise Chavez deneylerini konuştu

ARIFE: *İngiltere'de Respect tecrübesi yaşadınız. Bu deneyim sonucunda, bu tarz yeni sol partilerin sosyal demokrasiye alternatif olabileceğini düşünüyor musunuz? Siz bunu başarabildiniz mi? Avrupa'da bu tür partiler hangi dinamikleri temsil ediyor?*

Chris HARMAN: Önce şunu söylemeliyiz. Bütün Avrupa'da bir sorunumuz var çünkü Sosyal Demokrasi merkez sol hükümetler kurdu fakat bunların pratikte merkez sağ partilerden hiçbir farkı yok. Böylesi bir süreçte, kapitalizmin yapıp ettiklerine bir alternatifin olabileceği fikri yok olabilir. Fransa'da, İngiltere'de, İtalya ve Almanya'da bu çok önemli. Çünkü böyle bir şey olduğunda politikaya kafa yormayan insanların azınlıkları suçlamaya başlaması çok kolay. Türk ve Kürt göçmenler İngiltere'ye Hackney'e ilk geldiklerinde, ana-akım partilerin sistemin yetersizlikleri için, konut sıkıntısı vb için Türk ve Kürtleri suçlaması çok kolaydı. Bugün Polonyalıları veya Afrikalıları suçlamaya çalışıyorlar. Benzer şekilde Fransa'da Müslüman azınlığı suçlamaları çok kolay. Bu şartlar altında sola alternatif bir çekim odağı, sol bir kutup yaratmak çok önemli.

Bu tür çekim merkezlerinin yaratılmasına gelince, sözgelimi Almanya'da Sosyal Demokratik partiden kopan önemli sayıda insan, sendikacılar Sol Partiyi (Linkei Party) kurdular. Bu parti seçimlerde eyalet meclislerine ve merkezi meclise vekiller seçtirdi, böylece bir çekim merkezi oluşturdu. Diğer ülkelerde bu çok daha zor. İngiltere'nin seçim sistemi ABD'dekine çok benzer. Yani seçimi ya kazanıyorsun ya da kaybediyorsun, nispi temsil diye bir şey yok. Bu şartlarda ciddiye alınabilir bir alternatif olarak ortaya çıkmak bizim için çok zor. Ortaya çıktığımızda da insanlar şöyle düşünüyor; Respect'e oy verirsem veya ABD'de Nader' oy verirsem diğer tarafın kazanmasına sebep olurum. İngiltere'de de son yerel seçimlerdeki en büyük sorunumuz buydu. Çok sayıda insan bizim İşçi Partisi hakkında söylediklerimize katılmasına rağmen, iş oy vermeye geldiğinde sözgelimi Londra belediye başkanlığı seçimlerinde; İşçi Partisinin merkezinin hafifçe solunda yer alan Ken Livingston yerine bizim adaylarımıza oy verirlerse Muhafazakarların kazanmasına sebep olacaklarını düşündüler. Bu çok önemli bir sorun. Dolayısıyla bir alternatif yaratmalıyız diye yola çıktık ama bunun bizim sandığımızdan çok daha zor olduğunu anladık. Seçim sistemi buradaki ana faktördü.

Diğer bir tehlikeyi de İtalya'da olanlar gösterdi. İnsanlar şöyle düşündü: Tamam sol alternatifi yarattık şimdi hükümete girip işlere el atalım. İtalya'da olan tam bir felaketti. Rifondanzionne Komunista, diğer daha küçük Komünist Parti ve Yeşillerin tümü hükümetteydi. Ve hükümetin yaptıklarının faturası hepsine çıkarıldı. Toplam oyları %12'den %2-3'e düştü. Dolayısıyla şu anda İtalya'da aslında Berlusconi'nin solunda bir alternatif kalmadı çünkü Sosyal Demokratlar da Berlusconi ile işbirliği yapıyorlar. Dolayısıyla bir çekim merkezi yaratmak ve Parlamentoda temsil edilmek gerekli, ama orada dışarıdaki mücadeleleri temsil etmek gerekiyor.

ARIFE: *Şu anda bir savaş sürüyor, dünya ekonomisinde durgunluk işaretleri var, ayrıca iklim değişikliği yaşanıyor ve birçok başka önemli sorun yaşanıyor. İşçi sınıfının bu resimdeki durumu ve rolünü nasıl görüyorsunuz?*

HARMAN: Dünya ekonomisinde çifte bir kriz var. İki yanını da anlamak çok önemli. ABD'de ekonomik durgunluk var ve bu diğer ülkeleri de vuracak. Türkiye'yi ne kadar vuracağını bilmiyorum, Türkiye hakkında uzman değilim. Bununla eşanlı olarak gıda ve petrol fiyatlarında çok şiddetli bir yükseliş yaşanıyor ki bu ikisi birbirini besliyor. Çünkü gıda üretmek için gübreye ihtiyaç var ve gübre üretimi için gerekli enerji de petrolden geliyor. Ki bu da çok sayıda ülkeyi etkileyecek. Bu ikisinin bir arada olması mücadeleler açısından patlayıcı özellik taşıyor. Ekonomik durgunluk vurdukça kapitalistler birbirine düşer, sorunu nasıl çözeceklerini de bilmiyorlar. Öte yandan durgunluk istihdamı etkilemeye başlayınca artan işsizlik insanlarda büyük öfke yaratır. Durgunluk tek başına yaşandığında insanlar bir süre çok öfkelenirler ama bir süre sonra işsizlik ve demoralizasyon etkisini gösterir ve öfke uzun sürmez. Hem ekonomik durgunluk hem enflasyon olduğunda ise; kapitalistler enflasyondan nefret ederler çünkü fiyatlar yükseldiğinde politik fikirleri olmayan işçiler bile ücret artışı için greve gitmek gerektiğini anlar. Son altı aydır dünyanın birçok yerinde gıda fiyatlarının artışına karşı çok büyük gösteriler, isyanlar yaşanmaya başladı bile. Önemli örneklerde mesela Mısır'da gıda maddelerinin fiyatlarının artmasının yarattığı isyanlarla ücret artışı için grevler aynı anda yaşandı ve sonuçta Mısır hükümetini önemli ücret artışı yapmaya ve gıda fiyatlarını kontrol altına almaya mecbur bıraktı. Bangladeş'te isyanlara ve çok büyük tekstil fabrikalarında grevlere yol açtı. Ben bu motifin tekrar edeceğini düşünüyorum. Bu durum dünya kapitalizmini yönetmesi gerekenleri dehşete düşürüyor. Hepsi gıda güvenliğinden ve ülkelerin kendi nüfuslarını besleyebilmesi gerektiğinden bahsetmeye başladılar. Elbette bütün hükümetler için tehlikeli bir durum. Nüfus açsa patlama tehlikesi vardır. Bu patlamalar olduğunda da önemli bir fark var; ayaklananlar sadece gecekondularda yaşayan en yoksullar ve işsizlerse ordu onları bastırabilir. Her zaman değil ama genellikle. Ama bu isyanlar kapitalistlerin karını üreten işçilerin mücadeleleriyle bir araya gelirse o zaman çok daha zor. Mesela Türkiye'de petrol tankerlerini sürenlerin tümü greve çıkarsa bütün sanayi durur. Türkiye'deki bütün petrol tankerlerini sürmeye yetecek kadar asker olduğunu sanmıyorum. Hadi oldu diyelim, sadece petrol tankerleri değil ki liman işçilerinin, havaalanı işçilerinin işini kim yapacak?

Ama soldaki insanların bu tür bir durumda çok önemli bir görevi var. Sadece grevlere destek vermekle yetinmeyip, grevler içinde öne sürülen taleplerle sadece işi olanların değil işi olmayanların da gıda maddesi bulabilmesi için mücadele etmek, yani mücadeleleri birleştirmek. Bu da zor değil çünkü işi olanların işsiz akrabaları veya arkadaşları da var.

ARIFE: *Latin Amerika'daki sol hükümetlerin, Chavez veya Bolivya hükümetlerinin yeni solun zaferi olduğunu, bunların yeni solu temsil ettiğini söyleyebilir miyiz?*

HARMAN: Latin Amerika'nın tümünde, Kolombiya hariç olmak üzere, pembe dalga diye adlandırılan bir durum var. 1990'lar boyunca ve 2000'in başındaki büyük krizlerden bu yana IMF'nin dikte ettiği eski politikaların uygulanmasına karşı bir tepki var. Bazı kapitalistler bile "bizi derin krize sürükleyen bu politikalardı başka bir şey deneyelim" diyorlar. Halkta ise bu çok güçlü bir duygu. Bu tepki Arjantin, Brezilya ve Uruguay'da ılımlı sosyal demokrat hükümetleri işbaşına getirdi. Venezüella ve Bolivya'da ise, mesela Venezüella'da Hugo Chavez kendisinin ılımlı sosyal demokrat olduğuna inanarak seçildi, o zaman Tony Blair'in üçüncü yolunu izleyeceğini düşünürken, hükümete geldiğinde eski egemen sınıfın reformlara direnmesi ve düşmanlığı karşısında sola itildi ve aşağıdan kitlesel hareket tarafından iktidarda tutuldu. Konuşmaları kitle hareketinin etkilerini yansıtıyor. Ancak uzun vadede bir sorunla karşı karşıya. Çünkü Venezüella kapitalizminin kilit sektörlerine dokunmadı ve Venezüella'nın büyüyen sorunları var. Petrol fiyatlarındaki artış sayesinde yoksullara bazı reformlar verebilse de zenginleri de daha da zenginleştirdi. Chavez iktidara geldiğinde petrolün varil fiyatı 15 dolarken şimdi 100 doların üstünde. Enflasyon artıyor vs. Venezüella'da temel sorun kitlelerin daha ileriye gitmeye hazır olup olmadıkları. Bunun için de Chavez'in ne dediğine bakmadan aşağıdan yukarıya doğru kendi örgütlerini kurmaları gerekiyor.

ARIFE: *Anayasa referandumundan beri Chavez'e eleştiriler ve muhalefet büyüyor. Şimdi ne düşünüyorlar?*

HARMAN: Venezüella'yı anlamak için şunu anlamak zorundayız: Nüfusun üçte biri Chavez'den nefret ediyor. Bunlar aslen üst orta sınıflar. Ama üst sınıf her zaman kendi dışında birilerini de etkiler. Üst orta sınıf Chavez'den gerçekten nefret ediyor. Kapitalistler Chavez'den hoşlanmıyorlar ama madem burada deyip onunla pazarlık yapmaya çalışıyorlar. Öte yandan üst orta sınıf ondan tam anlamıyla nefret ediyor, çünkü onlar beyaz Chavez ise kahverengi tenli. Üst orta sınıf her zaman ülkenin yöneticisi oldu ama Chavez onlara göre sonradan görme. Ayrıca Chavez yoksulların öfkesini ve hıncını temsil ediyor ki bu da üst orta sınıfta nefret uyandırıyor ve onları dehşete düşürüyor. Chavez seçimlerde nüfusun %60'ının desteğini aldı. Bunun yarısı yani nüfusun üçte biri Chavez' tapıyor. Onu ilah haline getiriyorlar. Fakat diğer yarısı Chavez'i kendilerine bir iyileşme sağladığı ölçüde destekliyorlar. Tereddüt ediyorlar. Bir kısmı egemen fikirlerden etkilendiği için tereddüt ediyor. Çünkü hala medya, gazeteler Chavez'e nefret kusuyorlar. Bir kısmı da tereddüt ediyor çünkü geçmişte de çok güzel şeylerin vaat edildiği halde gerçekleşmediğini biliyorlar. Venezüella'da ne zaman petrole dayalı ekonomik genişleme yaşansa bir lider çıkıp kitlelere reformlar vaat etti ve bazı kesimler artık bundan kuşku duyuyor. Bunlar Chavez'i kendileri için bir şeyler yaptığı ölçüde destekliyorlar. Referandumdaki bazı şeyler seçimlerde Chavez'e oy verenlerin bir kısmının hoşuna gitmedi, hem solda hem de sağdakilerin bir kısmının. Sözgelimi aynı kişinin üst üste devlet başkanı seçilebilmesi Latin Amerika'da denenmiş bir fikir. Popülist bir devlet başkanı zamanla sağcı bir devlet başkanı haline gelebilir. İnsanlar bunu biliyorlar. Dolayısıyla bundan hoşlanmadılar. Bunun gibi başka şeyler de vardı. Aynı zamanda; "Chavez birçok şey vaat ediyor ama öte yandan gıda maddelerinin fiyatları artıyor, hayat giderek zorlaşıyor, aslında değişen bir şey yok" gibi bir duygu hakimdi. Dolayısıyla referandum geldiğinde, sayıları ezberden aktaracağım ama, bir yıl önce Chavez'e devlet başkanlığı seçiminde oy veren 3 milyon kişi oy kullanmadı, ki bunun 1 milyonu Chavez'in partisinin üyeleriydi. Chavez'in partisinin 5 milyon üyesi var ve bunların 1 milyonu referandumda oy vermedi. Referandumdan beri Venezüella'da bir tartışma sürüyor: Chavez sağındakileri kazanmak için sağa mı yanaşmalı yoksa sola mı? Gördüğüm kadarıyla Chavez hükümeti içindeki baskın eğilim sağa yönelmek yönünde. Aşağıda, yeni sendika UNT içinde ise insanlar Chavez'e sola yönel diyor. Çelişkilerle dolu bir durum. Mesela Venezüella'nın en büyük çelik fabrikası SIDOR'da grev vardı. SIDOR'un yarısı Arjantin firmasının elinde. Chavez bu fabrikayı kamulaştırmayı reddetti. Grev oldu. Ordu grevcilerin üzerine saldırtıldı. Bu krize yol açtı.. Bunun üzerine Chavez fabrikayı kamulaştırdı. Yani Chavez olayların gidişatına göre bir sağa bir sola yöneliyor. Bence hareket içindeki sol, bağımsız olarak örgütlenmeli ve Chavez mücadele ettiği ölçüde onu destekleriz, etmediği zaman da biz kendimiz mücadele ederiz demeli.

SALI 9 KONTEŞRİN 1943 5 KURUŞ

ULUS

ADIMIZ ANDIMIZDIR

Basın Birliği Yüksek Hayiyel Divanı

MİLLÎ ŞEFİMİZİN YÜKSEK HUZURLARİYLE

ANKARA FEN FAKÜLTESİ DÜN AÇILDI

Maarif Vekilimiz bu vesile ile bir nutuk söyledi

Fakülte Dekanının, bir talebenin ve İstanbul Fen Fakültesinden Ord. Prof. Kerim Erin'in hitabelerinden sonra

Resmi ideoloji, kemalizm, işçi sınıfı ve sol

Onur Öztürk

Sosyalist İşçi'nin geçtiğimiz sayılarında, "Kemalizm ve Anti-emperyalizm" konusunu tartışmaya çalışmıştık. Bu yazı ise bir ölçüde devam niteliğinde olmakla birlikte, daha çok Kemalizm'in sola ve işçi sınıfına yaklaşımını değerlendirmiştir. Kuşkusuz pek çok kişi açısından bu tartışmalar, 60'lı ve 70'li yıllarda kalmış ve büyük ölçüde aşılmış, beylik konular. Fakat bugün tekrar Kemalizm ve solu, hatta Kemalizm'le sosyalizmi özdeşleştirme çabalarının iyice yoğunlaştığı düşünülürse, dönüp bu konuları tekrar tartışmak bir ihtiyaç haline geliyor.

1920 - 23 arası kemalizm'in sola yaklaşımı

1917'de Rusya'daki Ekim Devrimi, tüm dünyada olduğu gibi Anadolu'da da büyük etki yaratmıştı. Dolayısıyla Anadolu'da pek çok irili ufaklı sol akım belirmeye başlamıştı. Türkiye İşçi ve Çiftçi Fırkası, Halk İştirakiyun Fırkası, Yeşil Ordu ve 1.Meclis içersindeki halk zümresi bilinen örneklerdi.

Kemalizm'in, Milli Mücadele sürecinde sola yaklaşımı ile dışarıda diplomatik manevraları arasında paralellik olduğu hemen göze çarpmaktadır. Sovyetler ile ilişkiler geliştirilirken, muvazaa bir Komünist Fırka kurulur. Söz konusu Parti, Komintern'e üyelik için başvurur. Fakat Komintern'den ret cevabı alır. Kuşkusuz böyle bir fırkanın kurulmasında iç politikaya yönelik hesaplar da vardır.

Böylece hem Meclis'teki hem de Meclis dışındaki sol akımlar kontrol altında tutulacaktır. Nitekim İtilaf Devletleri ile uzlaşma yolunun arandığı Londra Konferansı öncesi sola yönelik geniş bir tasfiye yaşanır. Önce Ankara'ya, Milli Mücadele'ye destek amacıyla gelen Mustafa Suphi ve arkadaşları Karadeniz'de katledilir. Meclis içindeki Halk zümresi üyeleri, Tokat Mebusu Nazım Bey başta olmak üzere, tutuklanır, istiklal mahkemelerinde yargılanır ve bütün Ülkede sol yasaklanır.

1922 yılında bir ara sol faaliyetler tekrar serbest bırakılırken, yılın sonuna doğru baskılar tekrar artar.

Devlet kapitalizmi ve halka rağmen halkçılık

Cumhuriyet'in ilanından sonra da sola yönelik baskılar devam eder. 1925 yılında başlayan Şeyh Sait isyanı bahane edilerek, Orak Çekiç, Aydınlık dergileri kapatılmış, TKP'ye yönelik geniş bir tevkifat başlatılmış ve pek çok parti üyesi tutuklanarak ağır cezalara çarptırılmıştır. Oysaki TKP o sıralar Şeyh Sait ayaklanmasını "gerici", "feodal ve Cumhuriyet karşıtı" bir hareket olarak görmüş(Tarihinin en büyük hatalarından birini yapmıştır.), kemalist hükümetleri desteklemişti(Bu olaydan günümüz için de dersler çıkartabiliriz.) Dönemin tek sol partisi olan TKP'ye yönelik tevkifatlar neredeyse 1925'ten sonra her sene olağan hale gelmiştir. Aslında tahammülsüzlük sadece sola karşı değil, burjuva muhalefete karşı da vardır. Bizzat Mustafa Kemal'in yakın arkadaşları tarafından kurulan TCF ve SCF, halktan biraz ilgi görünce hemen kapatılmışlardır.

Belki de solda kafa karışıklığına neden olan olgu, 1930'larda uygulanan devletçilik politikasıdır. Kuşkusuz sosyalizmi kamu mülkiyeti ve merkezi planlamaya indirgeyen bir "sol" anlayış için 1930'ların politikalarında "sosyalizm" aramak anlaşılır bir durumdur. Oysa "aşağıdan sosyalizm" perspektifi ile döneme bakanlar için ise görüntü çok farklıdır. Dönemin kadrolarının tek hedefi, yukardan aşağı kapitalist dönüşümü gerçekleştirmek ve güçlü bir Türk burjuva sınıfı oluşturmaktı. Mustafa Kemal'in şu sözü bu politik çabayı çok güzel özetlemektedir: "…Memleketimizde pek çok milyonerin, hatta milyarderlerin yetişmesine çalışacağız…". Zaten devletçilik politikası, 1920'lerde kimi liberal adımların başarısız olması ve bunun üzerine bir de 29 buhranının eklenmesi ile başlamıştır. Kurulan KİT'ler ise özel sermayeye rakip değil, tersine onu tamamlayıcı bir özellik taşımaktadır. Örneğin KİT'ler özel şirketlerden pahalıya mal satın alırken, onlara ucuz girdi ve ara malı sağlamaktadır.

1930'lar ve 40'larda halka rağmen halkçı bir politika izlenmemiştir. İşçi sınıfının bağımsız sendikal örgütlenmesine izin verilmemiş, dönemin cemiyetler kanunu ile sınıf esasına göre dernek kurulması yasaklanmıştır. Grev de dolayısıyla yasaktır. Bu durum işçiler üzerinde yoğun bir sömürü anlamına gelmiştir. 1936'da çıkan 3008 sayılı kanun ile işçi kavramı da "sadece kol gücü ile çalışanlarla sınırlı tutulmuştur." Avrupa'da yükselen faşizmin etkisiyle korporatist-solidarist bir anlayış hâkim olmuştur. Bu zihniyet, dönemin temel sloganında, "Sınıfsız, imtiyazsız, kaynaşmış bir kitleyiz." İfadesini bulmaktadır. Ayrıca faşizmin etkisi devlet-parti özdeşliğinde de kendini göstermiştir. 1929 yılında kanunlaşan 1580 sayılı belediye kanunu ile il merkezlerinde belediye başkanları ile valilerin aynı kişi olması, 1935 CHP kongresinde ise Parti il başkanlarının aynı zamanda vali (Tabi ki belediye başkanı da) olması kabul edilmiştir. Mustafa Kemal'in ölümünde hemen sonra toplanan Parti kongresinde de İsmet İnönü, "Milli Şef ve değişmez genel başkan" İlan edilmiştir.

Sömürü köylüler üzerinde de yoğun bir şekilde sürmüştür. "Jandarma dipçiği" kavramı o dönemden kalmadır. Ayrıca o yıllarda karayolu yapımı için yol vergisi konulmuş, vergiyi ödeyemeyen köylüler için ise yol inşaatlarında çalışma zorunluluğu getirilmiştir.

Ankara'da ise idareciler, kapitalist modernleşmeyi kılık kıyafet değişikliğine veya Ankara Palas'ta balolar vermeye indirgerken, Kentin Ulus Meydanı, Yenişehir gibi alanlarına köyden veya kırsal alandan geldiği kılık kıyafeti ile anlaşılan kişilerin girmesi yasaklanmıştır.

Kısacası bütün bu veriler değerlendirildiğinde, o yıllarda, sosyalizmden izler aramak gibi zorlama çabalar beyhudedir. Tersine sosyalizm bir yana, tek parti döneminde bugüne kadar da miras kalan elitist-bürokratik bir anlayış hâkimdir.

Petrol fiyatlarındaki artış ekonomik durgunluk tehdidi oluşturuyor

Alex Callinicos

Son bir kaç haftadır Amerika'da Wall Street'de, İngiltere'de Londra'da hafif bir moral düzelme var.

ABD Maliye Bakanı **Hank Paulson** *"düzelme işaretleri görüyoruz"* dedi. *"Piyasalar Mart ayına göre oldukça sakin."*

Bunun esas olarak önde gelen kapitalist ülkelerin uluslararası bankacılık sisiteminin çöküşünü engellemek için ihtiyaçları ne kadarsa o kadar parayı bulup pompalayacaklarını söylemelerinden kaynaklanıyor.

Financial Times gazetesinin en önemli ekonomi yorumcusu **Martin Wolf** biraz havaya göre davranır. Martta çok tedirgindi. *"Bu gelişmekte olan ekonomilerde ki bir kriz değil, gelişmiş, kuralları olan, dünyanın en gelişmiş ekonomilerinin krizidir"* diye yazıyordu. *"Evet, hükümet ekonomiyi kurtarabilir. Şimdi zaten böyleyapmaya zorlanıyor. Ama bu hikayenin sonu değil."*

Ne var ki, geçen hafta aynı Wolf eski saldırgan, yukarıdan bakan yeniliberal kişiliğine geri döndü ve bize *"pazar haklıdır"* dedi. Konu, bugünlerde yeniden yükselerek varil başına 126 dolar olarak bütün zamanların en yüksek fiyatına ulaşan petroldü.

Wolf, tartışmalıbir konu olan deşiyor. Petrolün ve diğer temel maddelerin fiyatları ne ölçüde mali spekülasyonun ürünüdür.

Ona göre, spekülasyonun fiyatlar üzerinde önemsenebilecek bir etkisi yok, olduğu kadarıyla da arz ve talebi ayarlıyor ve bu da yararlı.

Financial Times gazetesinin biraz daha az ünlü köşe yazarı **Tony Jackson** geçen hafta köşesinde biraz daha farklı bir görüş dile getirdi. yazının başlığı *"Yükselen fiyatlar ve spekülatörlerin bayramı"* idi.

"2006'da Uluslararası Para Fonu (IMF) temelmallarda spekülatif hareketlilik fiyat artışlarına uyum sağlıyor, bunun tam tersi olmuyor diyordu" diye yazıyor Jackson.

"Ama bu Mart'ta IMF kredi çöküşü ve ekonomik yavaşlama olmasına rağmen fiyatların hala artmasıkarşısında biraz şaşırdı."

Mali balon

Spekülatörler bir zamandır haklı olarak mali balonun patlayacağından korkuyorlar. Bu nedenle 2000'lerin ortasından beri fiyatları artmaya başlayan temel maddelere yatırım yapmaya başladı.

"Ve son zamanlarda dünya enflasyon tehlikesine uyanmaya başladığında, temel maddeler enflasyona karşı en önemli engel olarak görülmeye başlandı" diye ekliyor Jackson.

Petrol fiyatlarını ne artırıyor olursa olsun, bazı yorumcular fiyatının varil başına 250 dolara kadar çıkabileceğini söylüyorlar.

Bu kredi piyasalarında ne olursa olsun ciddi bir küresel durgunluğa yol açacaktır.

Bu nedenle Suudi Arabistan'a son yaptğı gezide **George Bush** daha fazla petrol üretimi istedi. ABD'nin petrol bölgelerini korumasının karşılığında petrol üretiminin artmasının fiyatları aşağı çekeceğini umuyor.

Suudi kraliyet ailesi George Bush ülkelerini terk edene kadar beekledi ve sonra zaten bir hafta önce petrol üretimini ciddi ölçüde arttırma kararı verdiklerini açıkladı. Bugünlerde hiç bir Arap ülkesinin ABD'ye bu kadar uyumlu ve yakın grünmek istemeyeceği koşullarda açıklandı.

Ancak, petrol fiyatlarının artışı dursa bile ABD ve dünya ekonomisi henüz sorunlarından kurtulmuş değil. Avrupa Merkez Bankası'nın başkanı **Jean-Claude Trichet, son günlerde** İngiliz televizyon kanalı BBC'ye verdiği bir demeçte israrla kredi piyasalarında çöküş olasılığının bittiğini söylemedi.

Bankaların birbirlerine karşı uyguladıkları faiz oranı hala çok yüksek. Bu, bankaların birbirlerine ne kadar güvensiz olduklarını gösteriyor. Öte yandan, ABD'de konut fiyatları beklenmedik bir biçimde düşüyor ve mali sistem içinde yeni zararlara neden oluyor.

Gelişmekte olan ekonomik durgunluğun ne ölçüde ciddi olacağını tahmin etmek hala oldukça zor. Fakat her zamanki gibi bu krizin faturasını halk ödeyecek. İngiltere Merkez Bankası'nın başı **Mervyn King** *"cici 1o yıl artık geride kaldı"* derken bunu çok net bir biçimde ifade etti.

Daha da yükselecek fiyatlar *"gerçek ücretleri azaltacak, bu ise tüketici harcamalarını ve üretimi kısacak ve belki de çok ciddi boyutlarda bunları gerçekleştirecek"* diye ekledi.

Dolayısıyla uyarılmadık diyemeyiz, sorun bunun karşısında ne yapacağız...

1960'lar, solun doğuşu, kemalizm, darbeler, daraağaçları

Hatırla sevgili, ama neyi?

Bu dönemde en belirgin sloganlardan biri "Ordu-Gençlik Elele-Milli Cephede" idi. Milli demokratik Devrim tezini savunan bütün bu örgütlenmeler ordunun ve Kemalist bürokrasinin ilerici olduğu düşünüyorlardı.

Funda ATA

Bir önceki sayımızda 1968'e gelene kadar var olan sol örgütlenmelere ve politik duruşlarına göz atmış idik. Kaldığımız yerden devam edelim.

1970 15-16 Haziran'ı büyük işçi hareketlerinin doğuşu oldu. Mecliste 13 Haziran'da görüşülmeye başlanan yasaya karşı işçiler sokaklara çıktı.Yasa işçilerin sendikalara serbestçe üye olmalarını ve sendikalardan ayrılma haklarını güçleştiren, toplu sözleşme ve grev haklarını kısıtlayan hükümler içeriyordu. Sendikaların ülke çapında faaliyet gösterebilmesi için işkolunda sigortalı çalışan işçilerin en az üçte birini örgütlemesi barajı getiriliyordu. Ayrıca konfederasyonların faaliyet gösterebilmesi için ülke çapında sendikalı işçi sayısının üçte biri üyeye sahip olması hükmü getiriliyordu. Bu hüküm DİSK'in anlamsız hale gelmesi anlamına geliyordu.

İşçiler, "Anayasa Çiğnenemez!", "DİSK Kapatılamaz" sloganları ile yürüdü. Üç koldan yürüyüşe geçen işçiler, İzmit, Gebze'den Kadıköy'e, Levent'ten Mecidiyeköy ve Taksim'e, Bakırköy'den Topkapı ve Edirnekapı'ya kadar ulaştılar. Ve Kadıköy'de açılan ateş sonucu, üç kişi yaşamını kaybetti.

16 Haziran'da sıkıyönetim ilan edildi ve DİSK yöneticileri tutuklanarak haklarında dava açıldı. Bir süre sonra davalar beraatla sonuçlandı. Ve Yasa; "Anayasaya aykırı olduğu" gerekçesiyle oy birliği ile Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edildi.

İşçilerin gücünü görmemek

Aynı dönemde THKP-C,THKO ve TKP-ML yapılanmaları oluştu. Hepsi de Fikir Kulüpleri Federasyonu'nun isim değiştirerek Dev-Genç olduğu dönemde bu alanda çalışan kadroların oluşturduğu örgütlenmeler idi. Mao'nun Çin'inden, Sovyetler birliğinde stalinizmden, Che'den ve Filistin kurtuluş örgütünden etkilendiler. Türkiye'de gerçekleşmesi olası devrimin Milli Demokratik Devrim olduğunu düşünüyorlardı. Bu tez Mihri Belli'nin tezi idi. Dünya da gelişen 68'in politik tartışmaların ve yarattığı değişim bu dönemde oluşan örgütlenmeler tarafından kabul edilmedi. Hatta bu örgütler kendilerini dünyadaki gelişmeye kapattılar.

Bütün dünya savaş karşıtı hareketler ile sarsılır ve yeniden biçimlenir iken, Türkiye'de birkaç salon toplantısı ve ODTÜ'de Kommer'in arabasının yakılması ve daha önceleri 6.Filo protestolarından başka bir şey olmadı. Solu şekillendiren dünyada gelişen savaş karşıtlığı veya işçi hareketinin 15-16 Haziran büyük gösterileri olmadı.

Aynı yıllarda Kürt hareketinde de kıpırdanmalar başladı, yeni örgütlenmeler oluştu. Ama bu hareketlenmeler deteklenmedi, göz ardı edildi.

Bu dönemde en belirgin sloganlardan biri "Ordu-Gençlik Elele-Milli Cephede" idi. Milli demokratik Devrim tezini savunan bütün bu örgütlenmeler ordunun ve Kemalist bürokrasinin ilerici olduğu düşünüyorlardı.

1971 darbesi

12 Mart 1971'de muhtıra verildi, Başbakan Demirel istifa etti. CHP'li Nihat Erim'e hükümet kurma görevi verildi. Nihat Erim partiden istifa edip karma bir hükümet kurdu. 11 ilde sıkıyönetim ilan edildi. Derneklerin ve pek çok gazetenin ayını durduruldu.

Muhtıra o dönem solun bir kısmı tarafından desteklendi. Bir kısmı ise net tavır almadı. Sendikalar ve çeşitli dernekler muhtıraya destek verdiler. Dev-Genç içerisindeki oluşumların ise bu konuda kafası karışıktı. Darbeye netçe hayır demediler. Muhtıra'dan birkaç gün sonra yayınladıkları bildiride bu kafa karışıklığı açıklıkla görülüyor. Orduyu ve Kemalist bürokrasiyi ilerici gören bir politik zeminden başka bir tutum çıkmasının nerdeyse imkansız olduğu o gün içinde bu gün içinde kolaylıkla anlaşılabilir bir gelişme.

Darbe sendikaların, öğrencilerin, sokaktaki her türlü muhalif gücün üzerine hızla bir kabus gibi çöktü.

17 Mayıs'ta İsrail Başkonsolosu Elrom, Mahir Çayan ve arkadaşları tarafından kaçırıldı. 31 Mayıs Adıyaman Nurhak dağında, Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alparslan Özdoğan öldürüldü. 9 Ekim'de Deniz gezmiş ve 17 arkadaşı idama mahkûm oldu.10 Ocak 1972 de 3 idam hükmü onaylandı. 30 Mart 1972'de Mahir Çayan ve dokuz arkadaşı Kızıldere'de öldürüldü. 6 Mayıs 1972'de Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan idam edildi. 18 Mayıs 1973 'te İbrahim Kaypakkaya öldürüldü.

1971 darbesi 2 yıl içerisinde o dönem hareketin önemli kadrolarını ya öldürmüş, ya da yakalayıp hapsetmişti. O dönem ortaya çıkan örgütlenmeler varlıklarını devam ettiler ve 1970'ler boyunca benzer politikalar egemen oldu.

1970'lerden günümüze solu şekillendiren gelişmeler ve politik zemin bu idi. Bu gün hala pek çok sol yapının aynı geleneği devam ettirdiğini görüyoruz. Bu yüzden hala darbeye karşı tutum alamayan, kürt hareketinin yanında koşulsuzca durmayan, sekter ve marksist olmayan bir sol var. Kendi döneminde Stalin eleştirisi yapmış olsa da eleştiriden çıkardığı sonuç, gerillacılık olan sol gelenek, asla dünyayı geliştirecek gücün işçi sınıfı hareketi, kitlesel aşağıdan eylemler olduğunu görmedi. Hep ikameci, dünyadaki gelişmelere kapalı ve sekter olma özelliğini korudu.

Faşist hareketin gelişimi

Türkeş ve kurmaylarının 1965'te ele geçirdikleri Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisi'nin ismini 1969'da Milliyetçi Hareket Partisi olarak değiştirmeleri ve 1968'de paramiliter faşist gençlik örgütlerinin çekirdeğini oluşturan "komando kampları"nı Türkiye'nin değişik bölgelerinde kurmaları o dönemin önemli gelişmeleri idi. 70'lerin ikinci yarısına kadar faşist hareket giderek güçlendi. Söylemi anti-komünist idi. Komünizme karşı mücadele için sistemi eleştiren bir dil kullanmaya çalışıyorlardı. 1970 li yıllar boyunca faşistler pek çok işçi, öğrenci muhalifi katletti, Kahramanmaraş, Malatya, Çorum ve Sivas'ta kitle katliamlarında belirleyici rol oynadılar. 1977 seçimlerinde yüzde 6,7 oy alabilecek kadar güçlendiler.

Sol güçler faşistlere karşı bulundukları her yerde ciddi mücadeleler verdiler. Ancak faşizme karşı kitle eylemlerinden ziyade kadro eylemlerini ve silahlı direnişi öne çıkardılar. O dönemin solu milliyetçi fikirler ile harmanlanmış olduğundan, faşizme karşı büyük kalabalıkları harekete geçirebilmeleri mümkün olmadı. O güden bu güne gelişen MHP dünyanın en büyük faşist partilerinden biri olarak varlığını sürdürüyor.

Hürriyet
Üç masum İngilizi öldüren şakiler
ÖLÜ ELE GEÇTİLER

12 Mart'ın işbaşına getirdği Başbakan Erim

15-16 Haziran 1970, büyük işçi direnişi

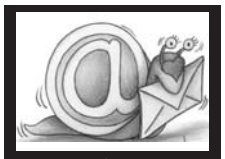

Okur mektupları

MHP'ye dikkat

Darbe süreci ile birlikte 22 Temmuz seçimlerinden kazançlı çıkanlardan birisi faşist parti MHP olmuştu. Bir önceki seçimlerde kaybettikleri oyların bir bölümünü yeniden kazanarak meclise girdiler.

Şimdi ise kapatma davası ve ardarda gelen muhtıraların yarattığı ortamdan yararlanmaya çalışıyorlar.

Hem sermayeye hem de geniş kitlelere, çatışmadan değil çözümden yana olduklarını anlatmaya çalışıyorlar bu sebeple ülkü ocaklarını kapatıyorlar, yargıtay ve danıştay muhtıralarının ardından cumhurbaşkanını göreve çağırıyorlar.

Belki de en önemlisi, MHP tarihinde ilk defa orduyla arasına mesafe koymaya çalışıyor, böylece sermayeye "ben istikrarı korurum" diyor, bir yandan da darbeye karşı tutum alan geniş kitlelere "bakın ben ordunun siyasete karışmasın karşıyım, Ergenekon'la da alakam yok" diyor.

Peki, MHP gerçekten kurtken kuzu mu oluyor? Tabii ki hayır, halen bir çok saldırının arkasında bu faşist partinin parmağı vardır.

Akdeniz Üniversitesi'nde silahla solcuların üstüne ateş açan faşistin Ülkü Ocakları'na gittiği tespit edilmişti.

MHP'nin bütün bu kaos ortamından güçlendiği açık, AKP'nin kapatıldığı ve ekonomik dengelerin de bozulduğu bir ortamda MHP egemen sınıfın yeni tercihi olabilir, daha da tehlikelisi soldan bir alternatifin büyümemesi halinde kitleler için de güçlenen bir odak haline gelebilir.

Bu sebeple AKP'nin kapatılmasına tavır almak faşizme karşı da tavır almaktır. Bu tavra emek hareketini kazanmak ve yeni bir sol alternatifi inşa etmek gerekir. Unutmayalım kurt puslu havayı sever!

Can Irmak Özinanır

dsip.org.tr güncellendi yayında!

Güvenlik değil özgürlük istiyoruz

Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde son zamanlarda yoğunlaşan Özel Güvenlik Birimi(ÖGB) saldırılara bir yenisi daha eklendi. 16 Mayıs Cuma günü artan ÖGB saldırısı ve kapılara konulan turnikelere karşı yapılan yaklaşık 400 kişilik eylemden sonra, sivil giyimli bir ÖGB, Zafer Algül isimli öğrenciyi takip ederek kafasına silah dayadı ve ölümle tehdit etti. Öğrenciyi darp eden güvenlik görevlisi daha sonra parmağıyla işaret ederek "Terörist var!" diye bağırarak linç girişimi yaratmaya çalıştı. Bunun üzerine sınav dönemi olması ve öğrencilerin ders çalışması nedeniyle görece boş olan kampüste bir eylem daha örgütlendi. Yaklaşık 250 kişinin katıldığı eylemde bir önceki eyleme göre daha sekter bir hava vardı, öğrencileri hedef alan bir açıklama yapan rektör bir kemalist olmasına rağmen, basın açıklaması asıl olarak hakkında kapatma davası bulunan AKP'yi hedef alıyordu, "Faşizme Karşı Omuz Omuza" gibi eylemin gündemine ilişkin olmaya sloganlar da atıldı. Tüm bunlara ve sınav dönemine rağmen her iki eylem de kampüslerde yeni ve radikal bir solun doğmakta olduğunu gösterdi.

ODTÜ yurtlarında boykot

ODTÜ İsa Demiray Yurdu'nda 100 öğrencinin katıldığı bir forumda kantin fiyatlarını protesto etmek amacıyla boykot kararı alındı.

Boykot kısa zamanda önce Refika Ersoy Yurdu'na sonra 4.Yurt'a sıçradı.

Boykota yurtlarda kalmayan öğrenciler de destek veriyor.

Öğrenciler gerekirse boykotun yurtların dışında tüm kantinlere yayılacağını belirtiyorlar.

Ege Üniversitesi'nde darbe karşıtı toplantı

21 Mayıs 2008 Çarşamba günü, Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde, Roni Margulies'in konuşmacı olarak katıldığı, "Darbeye 301 kere hayır!" konu başlıklı bir toplantı düzenledik. Bahçedeki "alternatif şenliğe" ve bunaltıcı hava sıcaklığına rağmen 15 kişi bir araya geldik. Toplantıda, 301'de yapılan değişikliğin binlerce insanın yargılanmasını, ceza almasını veya hedef gösterilmesini engellemeyeceği, bu maddenin tamamen kaldırılması gerektiği, bunun için de uzun soluklu, birleşik ve kararlı bir mücadele gerektiği vurgusu, AKP'nin kapatılma davası son tarih olarak ele alınıp, geçmişten bu davaya kadar olan darbe süreçleri/girişimleri gözler önüne serilerek yapıldı. Roni margulies'le bir söyleşi de Karakedi kültür Merkezi'nde gerçekleşti.

darbeye, y-muhtıralara, e-muhtıralara dur de!

301'e karşı eylem forumu

Türk Ceza Yasası'nın 301. maddesinin ifade özgürlüğünün önünde çok ciddi bir engel olduğu, Türk olmayan etnisiteleri mağdur ettiği, Hrant Dink'in öldürülmesiyle ırkçılığı en uç biçimlerine taşıdığı artık tartışmaya yer bırakmayacak ölçüde bilinen bir gerçek.

Yapılan yetersiz değişikliğin ise toplumun tepesinde "Demokles'in Kılıcı" gibi sallanan 301'in olumsuz işlevini ortadan kaldırmayacağı çok açık. Örnekse, Tunceli'de, sigara yasağının başladığı ilk gün, "Savcılar bu yasak konusunda görevlerini yapmıyor" diyen 73 yaşında bir emekli öğretmene 301'den dava açıldı. Değişiklik yetmiyor. Bu maddenin yasadan bütünüyle kaldırılması gerekiyor.

Irkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe Girişimi Haziran 2007'den beri "301 Kaldırılsın, Irkçılar Yargılansın!" başlığıyla bir kampanya yürütüyor. Bu bir yıl içinde çeşitli şehirlerde sayısız toplantı yaptık. Her fırsatta sokağa çıkarak 301. maddenin ırkçı ve yasakçı yüzünü teşhir etmeye çalıştık. Yapılan değişikliğin yetersiz olduğunu anlatmaya çalıştık.

Bu maddenin yarattığı mağduriyeti takip etmeye ve kamuoyuna taşımaya devam edeceğiz. Kampanyanın ulaştığı aşamada ise önce, 3 Haziran 2008 günü bugüne dek toplanan onbinlerce imzayı TBMM önünde milletvekillerine teslim edeceğiz. 7 Haziran günü ise İstanbul'da merkezi bir etkinlik düzenliyoruz.

1. Geniş katılımlı bir tartışma forumu (301, milliyetçilik, darbe ve özgürlükler)
2. Belgesel film gösterimi.
3. Kardeş Türküler'den Vedat Yıldırım ve arkadaşlarından dinleti.

yapılacak. Foruma, bugüne dek DurDe'ye destek veren, anılan çerçevede fikrini söylemek isteyen, 301'den, ırkçı iklimden, darbe tehditlerinden bunalan herkesi bekliyoruz.

Etkinliğe katılacak isimlerden bazıları:

Ahmet İnsel, Ahmet Türk, Ali Bayramoğlu, Ayhan Bilgen, Ayşe Buğra, Ayşe Hür, Ayşe Kadıoğlu, Baskın Oran, Bülent Somay, Cengiz Algan, Deniz Türkali, Doğan Tarkan, Elif Şafak, Eren Keskin, Ergin Cinmen, Etyen Mahçupyan, Ferhat Kentel, Fethiye Çetin, Funda Ata, Hakan Tahmaz, Harun Tekin, Hilal Kaplan, Kerem Kabadayı, Mahir Günşıray, Mehmet Güleryüz, Mehmet Ali Alabora, Metin Boran, Murat Belge, Musa Çam, Mustafa Alabora, Orhan Alkaya, Osman Kavala, Ömer Madra, Ömer Laçiner, Pelin Batu, Ragıp İncesağır, Roni Margulies, Saruhan Oluç, Sebahat Tuncel, Selim Deringil, Sinan Özbek, Şebnem Korur Fincancı, Şevval Sam, Tayfun Mater, Turgay Oğur, Turgut Tarhanlı, Ufuk Uras, Ümit Şahin, Yıldız Ramazanoğlu, Yıldıray Oğur, Yıldız Önen, Zeynep Tanbay.

www.durde.org

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımı kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdırlar. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır. Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

haksızlıkları, mücadalenizi, yorumlarınızı bize yazın

sosyalistisci@gmail.com

sosyalist işçi

■ Z Yayıncılık ve tanıtım hizmetleri Ltd. Şti. ■ Sahibi: Arife Köse ■ Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Volkan Tamusta ■ Adres: Caferağa Mahallesi, Nail Bey Sokak, No: 9/15, Kadıköy/İstanbul ■ Baskı: Yön Matbaası, Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi, B Blok 366 Topkapı, İstanbul, 0212544 66 34 ■ Yerel süreli yayın, haftada bir yayınlanır

www.sosyalistisci.org

1 Haziran'da Kadıköy'de haykırıyoruz:

Bütün halklar kardeştir!

"Cumhuriyet değerleri"ni savunanlar Kürt sorununda barışçıl bir çözümü istemiyor. Genelkurmay, yüksek yargı, yüksek bürokrasi, CHP ve kendisine hâlâ sol diyen bir kısım siyasi çevrelerin barıştan ödü kopuyor. Çünkü bir barış hareketinin güçlenerek Türkiye'de barışı gerçek bir olanak haline getirmesi onların varlık nedenlerini tehdit ediyor. Halkın tepesine bölünme paranoyasıyla çöken "korku spreycileri" nefretlerini üzerimize püskürtüyor sürekli.

Bu sorun demokratik bir çözüme barışçıl yoldan ulaşırsa üzerine bastıkları zemin kayacak. Halkın büyük çoğunluğu üzerinde, zaten yıpranmış olan inandırıcılıklarını, iyice yitirecekler. Başını tuttukları musluğun suyu kesilecek. Bugüne dek bu savaşa harcanan 500 milyar dolardan aldıkları gizli paylar ortadan kalkacak.

Devletin kendilerine sağladığı çok sayıda ayrıcalık ortadan kalkacak. Bu sorun çözüldüğünde çok şey şeffaflaşacağı için işledikleri suçlar tek tek ortaya dökülecek ve hesap vermek zorunda kalacaklar. Hatta birçoğunun mesleki yetersizliği de açığa çıkacak. Çok sayıda asalak Türkiye halklarının bünyesinden sökülüp atılacak.

İşte bunun için barışı istemiyorlar. Bunun için barış yönünde atılan her adıma şiddetle karşılık veriyorlar. Sırf bu yüzden, ellerine bayrakları tutuşturup yığınları sokaklara salıyorlar. Bunun için Newroz kutlamalarında, her seferinde insan öldürüyorlar.

……..

Biz ise barış istiyoruz. Biz; yani hiçbir savaştan hiçbir çıkarı olmayanlar. Silah ihalelerinde fikri bile sorulmayanlar. Ayrıcalıkları olmayanlar. Yan komşusuyla neden düşman olması gerektiğini anlamayanlar. Darbelerden, askeri operasyonlardan, ırkçılıktan, milliyetçilikten, savaştan gına gelmiş olan büyük yığınlar… barış istiyoruz.

Kürt sorununda demokratik ve barışçı çözüm bugün aslında düne göre daha yakın. Çözümün önünde engel olanların paniği de aslında bu yüzden. Çözüme yaklaşılan her durumda bu tür güçler daha da saldırganlaşır çünkü.

Şimdi önümüzde bir fırsat var. Sınırötesi operasyonların durdurulması, Kürtlerin yasal siyasi temsilcisi DTP'nin kapatılmaması, çözümün diyalog yoluyla masada çözülebilmesine katkıda bulunmak için bir fırsatımız var.

Türkiye Barış Meclisi'nin çağrısıyla, 1 Haziran'da, Kadıköy'de bir barış mitingi yapılacak. Mitinge siyasi partiler, sivil toplum örgütleri, KESK gibi sendika konfederasyonları, TMMOB gibi meslek örgütleri, DurDe Girişimi, Küresel Eylem Grubu, Küresel BAK gibi sivil kampanyalar destek veriyor.

1 Haziran'da Kadıköy'de barış isteyenlerin ne kadar çok olduğunu göstermek için bir fırsatımız var. "Artık Yeter! Barış İstiyoruz!" demek için, "Bütün Halklar Kardeştir!" demek için, bütün demokrasi güçleri birleşip Kadıköy'ü doldurmalıyız. Barışı onlar getirmeyecek biz kazanacağız.

Türkiye Barış Meclisi barış yolunda yürüyor

Kürt sorununda çözümsüzlük, hepimize zarar veriyor. Çözümsüzlükte inat ve ısrar edenler acılarımızı artırıyor, Türkiye'nin demokratikleşmesini ve toplumun özgürleşmesini engelliyor. Biz barış meclisi olarak, çözümsüzlüğe artık yeter diyor ve Kürt sorununda demokratik çözüm istiyoruz.

Sen de katil aramıza! Bu ülkenin sessiz çoğunluğu içinde olan, barış içinde yasamak isteyen, sesi duyulmayan yüzü hatırlanmayan insanlar!

Erkeğin bir adim gerisinde durması istenen kadınlar!

Yani türbanlı olduğu için üniversiteye giremeyenler!

Yani emekli maaşına ancak olurken layık görülen emekçiler!

Yani doğru söyledikleri ve haksızlıklara karşı çıktıkları için yargılanan aydınlar!

Yani ırkı, dini, mezhebi, cinsel yönelimi nedeniyle ayrımcılığa uğrayanlar!

HEPİMİZ 1 HAZİRAN'DA KADIKÖY'DE OLALIM!

BİZİM DE SÖZÜMÜZ VAR!

BİZ ÖLÜM DEĞİL ÇÖZÜM İSTİYORUZ!

SAVAŞ DEĞİL BARIŞ İSTİYORUZ!

SENDE KATIL ARAMIZA!

1 Haziran 2008 Pazar, Saat:11.00
Toplanma Yeri:
Tepe Natilus önü
Miting: Kadıköy İskele Meydanı, Saat: 12.00
İstanbul dışından gelecekler ortak ulaşım olanakları bilgilerini Eğitim Sen şubelerinden edinebilir.
Türkiye Barış Meclisi
İstanbul irtibat telefonu: (0212) 292 34 39
www.turkiyebarismeclisi.org
barismeclisi1@gmail.com